

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 614

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 12 Απριλίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50
Έν τῷ ἔξωτερῳ	φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κοσρώφ και Μακρουή, ἄρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ — Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτις : ΙΣΠΑΝΙΑ. Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμεων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Ὅμοιος καὶ ὁ σκώληξ, λέγει ἡ Μακρουή ζητοῦσα νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀλληγορίας, ὁ σκώληξ ὅμοιος ἀγνοεῖ τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὑποίαν τῷ παρέχει τὸ φύλλον, ἐὰν δύναται τίς νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὸν οὕτω. Ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ εἶνε εὐεργέται, τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἔντομα βοηθοῦνται ἀμοιβαίως, χωρὶς νὰ ἀναγκάζονται διὰ τοῦτο νὰ ἐκφράσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των. Οἱ ἄνθρωποι μόνον των ἐκνόνισαν διακρίσεις εἰς τὰς ἀποδιδόμενας ὑπηρεσίας, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ φυσικοῦ νόμου, μεταβληθὲν ἐκ θεμελιῶν, καθίσταται ἀρχὴ ὠφελείας καὶ ἀποζημιώσεως. Κατ' ἐμέ, ἡ λήθη παντὸς ὅ,τι δι' ἡμᾶς ἐπράξαμεν, θὰ εἶνε, Κοσρώφ, ἡ ἀπόδειξις τῆς μεγαλειότητος εὐγνωμοσύνης, τὴν ὑποίαν δύνασθε νὰ μᾶς ἐκφράσετε.

— Καρδία ὑψηλὴ, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, πρέπει λοιπὸν νὰ ἀπολέσω τὸ πνεῦμα, νὰ σιωπήσωσι τὰ αἰσθήματα, νὰ ἀποθάνω τέλος, ὅπως λησμονήσω τὴν ἀνάμνησιν τῆς γενναίας πράξεως, δι' ἧς ἡ ζωὴ μου ἐσώθη, καὶ ἐβράδυνεν ἡ μοιραία ὥρα τοῦ θανάτου μου ;

Ὁ Κοσρώφ καὶ ἡ Μακρουή εἶχον ἤδη φθάσει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πλησίον τοῦ ἀναβρυτηρίου.

Ἄνεμος ὄροσερός καὶ εὐχάριστος πνέων πρὸς τὸ μέρος τοῦ φυλλώματος καὶ ταρασσὼν τὴν στήλην τοῦ ὕδατος, ἦτις ἀνέβρουν ἐκ τοῦ βάθους, διέχυνεν ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τοῦ ἐδάφους βροχήν, τόσον λεπτήν, ὡς τὴν τοῦ φθινοπώρου. Ἡ θάλασσα, γαλήνιος καὶ ἡσυχός, ὁμοίαζε πρὸς ἀπέραντον πεδιάδα.

— Ἡ θέα αὐτὴ δὲν εἶνε ὠραία ; λέγει ἡ Μακρουή, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσθε κουρασμένοι, ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας, Κοσρώφ, ἀναπαυθῆτε λοιπὸν ἐπὶ τῆς ἑδρας αὐτῆς.

Ὁ νεανίας παρετήρησε τὴν Μακρουήν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶτα ἐκάθησαν ἀμρόπεροι ἐπὶ ἑδρας, τοποθετημένης εἰς

τὴν σκιάν τῶν ἵπεων. Τίς δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν τῆς θείας χαρᾶς, ἣν δοκιμάζουσι δύο ἐρασταὶ μόνον πλησίον ἀλλήλων εὐρισκόμενοι ; Ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως, παρατηροῦνται κατὰ πρόσωπον, δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσι, δὲν δύναται τὸ παραμικρὸν νὰ ταραξῆ τὴν εὐτυχίαν των, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, δὲν τολμῶσι νὰ ἀνοιξῶσι τὴν καρδίαν των ἢ δειλίᾳ, ἢ μᾶλλον ἢ αἰδῶς, τοὺς ἐμποδίζει, φόβοι δὲ γεννῶνται εἰς τὴν ψυχὴν των ἂν ὁ ἔρωσ των εἶνε ἀμοιβαίος !

Ἡ ἀβεβαιότης καὶ ἡ δυσκολία θερυβοῦσι τὴν καρδίαν των, ὁ δὲ ἔρωσ, τρέμων ὡς φύλλον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σειόμενον, ἐδν δύναται νὰ εὕρῃ μέρος, ἵνα ἀναπαυθῆ.

Ταυούτη ἦτο ἡ θέσις τοῦ Κοσρώφ καὶ τῆς Μακρουῆς. Καὶ οἱ δύο ἐκάθητο ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί.

Μετὰ στιγμήν, τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν καὶ τότε τεταραγμένοι κατεβίβασαν αἶφνης τοὺς ὀφθαλμούς μετ' εὐγενοῦς μετριοφροσύνης.

Οὕτως ἔμεινον ὀλοκλήρους ὥραι.

Ὁ ἥλιος ἐσπευδεν ἵνα κρυβῆ, ὁ ἀκτινοβόλος δίσκος του ἐπλησίαζε νὰ ἐξαφανισθῆ ὀπίσθεν τῶν ὄρεων τῆς Ρωμυλίας.

Τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἐφαίνοντο μακρόθεν ὡς φαιινὰ σώματα, ὡς σπιλπνὴ μικρογραφία.

Ἀληθὲς πανόραμα τῆς φύσεως, θελκτικόν, θαυμάσιον, ὅπερ ἡ Μακρουή καὶ ὁ Κοσρώφ ἐθαύμαζον μετὰ σιωπηλοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ νεανίς, ἐξεληθῆσα τέλος ἐκ τοῦ βαθέως τῆς ρεμβασμοῦ, διέκοψε τὴν σιγὴν.

— Τί ὠραίον καὶ ὑψηλὸν θέαμα, λέγει. ὦ ! πόσον τὰ ἀνθρώπινα ἔργα εἶνε μηδαμινὰ παραβαλλόμενα πρὸς τὰ θαύματα τῆς φύσεως.

— Καὶ τοῦτο, λέγει ὁ Κοσρώφ, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑπαρξίς ἀδύνατος, μηδαμινὴ Ὀμοιάζει, παραβαλλόμενος πρὸς

τὴν φύσιν, ὡς πυγμαῖος πρὸς κολοσσόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑπαρξίς πλήρης ἐλαττωμάτων, ἀπλήστων καὶ ἀφρόνων ἐπιθυμιῶν, ἀκαταμάχητων καὶ ἀδαμάστων παθῶν, ἀπειθής πρὸς τὴν ψυχὴν του, καὶ τὸ πνεῦμά του, φυχματός ἀγγελικῆς καὶ ἀκατέργαστου συγχρόνως φύσεως, ὑπαρξίς τέλος ἀκατανόητος. Δὲν γνωρίζω ὅποια ὁρμήφυτος ἀποστροφή με κάμνει νὰ τὸν μισῶ καί...

— Ἐχετε δίκαιον, Κοσρῶφ, ὅσον δι' ἐμὲ τὴν δικαίαν αὐτὴν ἀλλὰ λίαν ἰσχυρὰν ἀποστροφήν τὴν αἰσθάνομαι ὡσαύτως κατέχευμαι ὑπὸ ἀηδίας διὰ τὴν κοινωνίαν, διὰ τοῦτο προτιμῶ τὴν ἡρεμον αὐτὴν ζωὴν εἰς τὴν ὅποιαν παρκαίδομαι, τὴν ζωὴν αὐτὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς ὁποίας μακρὰν ὄλων τῶν βλεμμάτων, ἀπολαμβάνω τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας μου.

— Ὡ τύχη, ὦ εὐτυχία! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Πόσον φρονῶ τὴν μονήρην αὐτὴν ζωὴν, κατὰ τὴν ὅποιαν οὐδὲν ἐμπόδιον παρεμβάλλεται εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν ὅποιαν οὔτε ἀπάτη, οὔτε κολακεία, οὔτε μαλθακότης, οὔτε βία ὑπάρχει... Νὰ εἰσθε ἐλεύθερος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄντων, τὰ ὅποια σὰς περιστοιχίζουν· θάλασσα, δένδρον, πτηνὰ, τὸ πᾶν ὑπακούει εἰς τὰς θελήσεις σας, τὸ πᾶν σὰς τέρπει καὶ δὲν σὰς ἐγκαταλείπει. Ἀχ! εὐτυχῆς ὑπαρξίς, ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς ζωῆς, τὴν ὅποιαν διαίχθετε ἐνταῦθα, Μακρουή, καὶ ἐκείνης τὴν ὅποιαν διαίχθετε εἰς Αἴγυπτον...

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητὲ Κοσρῶφ, ἐπὶ νῆλαθεν ἡ νεῆς, μετ' αὐτὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν ὅποιαν διαίχθε ὁ ἄνθρωπος, δὲν δύναται ποτὲ νὰ εὖρη εὐτυχίαν ἐπαρκῆ, τελείαν εὐτυχίαν, τῷ λείπει πάντοτε κάτι τι, ὑπάρχει πάντοτε κενόν εἰς αὐτόν, εἴτε εὐρίσκειται εἰς τὴν κοινωνίαν, εἴτε καταδικάζεται εἰς τὴν ἐρημίαν. Τί λείπει λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τί λείπει ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν ἢ ὅποια ἐτέθη ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ προβλέπῃ δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας του καὶ νὰ παρκαίδεται εἰς ὅλας τὰς δυνατὰς διασκεδάσεις; Τίνος ἀνάγκην δύναται νὰ ἔχῃ; δοκιμάζει ἀνίαν; περιπατεῖ... Εἶναι μόνος; συλλογίζεται διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς του, τέλος σκέπτεται, ἀγαπᾷ, μισεῖ.

» Αἱ ὄροσεραὶ καὶ γλοσεραὶ πεδιάδες τῷ ἀνήκουσιν, ὡς καὶ αἱ θάλασσαί. Ἡ νοητικὴ δύναμις εἶνε ὡσαύτως εἶδος πεδιάδος, ἢ ὅποια τέρπει ἔτι περισσότερο ἢ ἡ φύσις, ἢ ἡ ψυχὴ εἶνε ὄρος τοῦ ὁποίου ἢ κορυφὴ δύναται νὰ φθάσῃ τὰς οὐράνιους χώρας, ἢ καρδία ὁμοιάζει μεθ' ἑαυτὴν ὅπου τὰ αἰσθήματα γαληνιώσι καὶ ταράττονται. Ἡ φύσις μετὰ τὰ δῶρα τῆς Δημιουργίας εἶνε λοιπὸν ἢ οὐσιωδῶς ἀλληλέγγυος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁλόκληρος ἢ ἀνθρωπότης εἶνε ὁμοίως ἢ σύντροφός τῆς. Τὸ πᾶν σχηματίζει ἄλυσον ἀποτελουμένην ἐξ ἀδιελύτων κρίκων.

» Ἡ κοινωνία γεννᾷ φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπιστεύεται τις τὰ μυστικά του, σχηματίζει συναθροίσεις ἐνθα ἐκλέγονται καὶ μαθάνουσι καὶ διδάσκονται, δημιουργεῖ διασκεδάσεις χερσὺς, ἑορτὰς ὑπὸ τῶν ὁποίων μεθύσκονται καὶ εἰς τὰς ὁποίας λησμονοῦσι τὸν ἑαυτὸν τῶν ἐπ' ὀλίγας στιγμῶν.

» Ἐν τούτοις, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος νομίζει ὅτι εἶνε εὐχарιστημένος, αἴφνης ἐρωτᾷ: «τί μοὶ ὑπέλείπεται;» Ἡ φράσις αὕτη εἶνε τὸ κενόν. Εἰσδύει εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας του, προσβάλλει τὸ πνεῦμά του καὶ δὲν συναντᾷ εἰμὴ ἀχανῆς βάραθρον ὅτε μὲν ἀγαπᾷ, ὅτε δὲ μισεῖ, ἰδοὺ δύο ἀντίθετα αἰσθήματα.

» Παρουσιάζεται εἰς μίαν συναθροίσειν, οἱ φίλοι, ὁ χορὸς, ἢ μουσικὴ τὸ πᾶν τὸν μελαγχολεῖ, δὲν εὐρίσκει λέξιν νὰ εἴπῃ, οὔτε μυστικὰ διὰ νὰ ἐμπιστευθῇ, παρκαίρει τὰ πάντα μετ' ἀδιοφορίας, ἢ μουσικὴ δὲν προσβάλλει τὴν ἀκρότην του, δὲν χορεύει, διότι τὸ πᾶν τῷ φαίνεται μηδὲν καὶ νομίζει ὅτι τὰ πάντα μένουσιν ἀκίνητα.

» Εἰσέρχεται εἰς τὸν ναόν, κλίνει τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου βωμοῦ, κινεῖ τὰ χεῖλη του, διότι θέλει νὰ δεηθῇ... Ἄλλ' ἢ ἡ ψυχὴ του αἴφνης δὲν αἰσθάνεται πλέον τὴν θεῖαν ἁρμονίαν· εὐρίσκειται εἰς φρικῶδες κενόν. Τίς, κατόπιν, δὲν αἰσθάνεται τὴν ἄβυσσον ταύτην τῆς καρδίας, τὴν καταστασιν ταύτην, εἰς τὴν ὅποιαν ὅλα αἱ νοητικαὶ δυνάμεις φαίνονται ὅτι εἶνε ἀναίσθητοι, ἄφρονι, τυφλαί, παραλυτικά; Ἐστερημένος οὕτω τῶν δυνάμεων τοῦ ἄνθρωπος, ὁμοιάζει πρὸς πτώμα, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει ἄλλο δειγμὰ ζωῆς, εἰμὴ πνοὴν ἀνίσχυρον νὰ τὸ ἐξεγείρῃ.

» Μίαν τελευταίαν εἰσέτι ἐρώτησιν. Πῶς εἶνε τὸ κενόν τῆς ψυχῆς;»

Ἡ Μακρουὴ ὁμίλει μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος πνεύματος καὶ ἰσχυρῆς φαντασίας, ὥστε ὁ Κοσρῶφ, θύμαζων συγχρόνως τὸ βάθος τῆς ὁμιλίας καὶ τὴν σχέσιν τῶν αἰσθημάτων του μετ' ἐκείνων τῆς νεανίδος, κατέστη παρκαίρειος, ἐκπληκτος. Οἱ λόγοι τῆς ὡραίας Χανούμ, εἰσῆρχοντο εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του καὶ τῷ ἀπεκάλυπτον τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεώς του.

Τὸ ἀκατανόητον μυστήριον τῆς ἀπαρεσκείας τοῦ βίου, ὅπερ ἐβασάνιζε τὸν νεανίαν, ἀπεκλύπετο ἐξ ὁλοκλήρου· τὸ πᾶν ἐξηγεῖτο δι' αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Κοσρῶφ μετεβλήθη ὡς ἐκ θαύματος. Κατὰ τὴν δικιμονὴν του ἐν Φενέρ-Μπαξὲ τὸ κενόν τῆς καρδίας του ἐπαισθητῶς ὑπερεπληρώθη μικρὸν κατὰ μικρόν. Ὅ, τι μόνον τῷ ἔλειπεν, ἦτο ἡ Μακρουή.

Ὁ Κοσρῶφ, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἀκολασιῶν του ἐν Αἴγυπτῳ, ὄνειροπόλοι ὑπαρξίαν τινα συγκεντροῦσαν ἐν ἑαυτῇ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας του καὶ ἰσχυρὰν ἵνα τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ. Ἐρχοτάζετο τὴν ὑπαρξίν ταύτην ὑπὸ μορφὴν κόρης, ἥτις, δι' ἐνὸς μόνου βλέμματός, διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ἢ δι' ἰσχυρῆς θελήσεως, νὰ τὸν σύρῃ γονυκλινῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς, νὰ τὸν ὑποτάξῃ εἰς τὴν θέλησίν τῆς. Ὁ νεαρὸς Αἰγύπτιος κατείχετο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς φαντασιώδους ταύτης κόρης...

Ἄλλ' ἤδη, ὅτε ἡ Μακρουὴ ὁμίλει, ἀκαταμάχητος ἰσχύς τὸν ἔσυρε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς νεανίδος, ὅπως ἐκλήλωσεν τὸν διακυρον ἔρωτα του, ἀλλ' ἐξ αἰδοῦς ἀνεχιτιζέτο.

Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ἡ Μακρουὴ ἐξηκολούθησεν·

— Ἐξήγησα πολλάκις νὰ μοὶ δώσουν ἐξηγήσεις διὰ τὴν μελαγχολίαν ταύτην τῆς καρδίας. Πρὸ καιροῦ ἐνόμιζον ὅτι αἰτία ταύτης ἦτο ὁ μονήρης βίος καὶ ἐδοκίμασα τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' ἀνωφελῶς. Ἐνόμησα τότε ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεώς μου ἦτο αἰσθηματὶς ἰσχυρὸν· τοῦτο μόνον ἢ δύνατο νὰ τὴν διασκεδάσῃ, ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τοῦ αἰσθηματός μου δὲν τὸ εἶχον εὖρη, δὲν τὸ εἶχον ἰδῆ, δὲν τὸ εἶχον αἰσθανθῆ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις παρήγαγον ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ Κοσρῶφ.

Ἡ ὡραία Χανούμ, ἥτις δὲν εἶχεν ἀγαπήσει μέχρι τοῦδε, ἡγάπα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ποῖον ἡγάπα ; Αὐτόν ; Μόνη ἢ σκέψεις αὐτῆ τὸν καθίστα εὐτυχῆ.

— Ἐάν ἔχη οὕτω, προσφιλῆς Χανούμ, εἶπεν ὁ νεανίας δι' ἀλλοιωμένης φωνῆς, θὰ τολμήσω νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐάν ἐν ἡγαπήσατε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

— Ὡ ὄχι, ὄχι ! . . . Μάθετε ὅμως πῶς ἐννοῶ τὸν ἔρωτα ἐγώ. Τὸν ἐννοῶ ἀνεξάντλητον, ὁμοιον πρὸς θεῖαν φλόγα, ἢ ὁποῖα περιβάλλει ἢ κατατρώγει τὴν καρδίαν. Ἐάν ἡσθάνομην τὸν ἔρωτα τοῦτον, θὰ ἦμην εὐτυχῆς, καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ τὸν αἰσθανθῶ, θὰ μὲ ἴδωτε πλέουσαν εἰς ἄπειρον εὐτυχίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐφάνη καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, αἴφνης ὅμως ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης καταστάσεως μετέπεσεν εἰς βαθεῖαν νάρκην. Αἱ παρειαὶ τῆς ἐπορφυρώθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκοντίζον φλόγα...

Εἶτα τὸ ζωηρὸν χρῶμα τῶν παρειῶν τῆς, ὡς ὑπὸ σκοτεινοῦ νέφους σκιασθέν, ἐξηφανίσθη καὶ τὰ βλέμματά τῆς καθυσύχασαν.

Ἡ Μακρουὴ ἐνέφαινε τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, οὕτως προσεπάθει νὰ χαραξῆ τὴν εἰκόνα.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε καὶ τὸ λυκαυγὲς ἤρχιζε νὰ καλύπτῃ τὴν φύσιν διὰ τοῦ σκοτεινοῦ του πέπλου.

Ὁ Κοσρώφ ζωηρῶς συγκεκινήμενος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς νεανίδος καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς :

— Ὡ ! Μακρουή, ἀνέκραξε, τί σὰς συνέβη, τί ἔχετε ! ὦ θεέ μου !

Ἡ Μακρουὴ τότε, ὡς ἀφνισθεῖσα ἐκ βαθέος ὕπνου, ἤγειρε τὴν ὠριακὴν τῆς κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν Κοσρώφ γονυπετῆ ἐνώπιόν τῆς. Ἀπέσυρεν ἥρεμα τὴν χεῖρά τῆς καί,

— Τίποτε, εἶπε, μὴ τρομάξετε ἤτο διαβατικὸν νέφος, τὸ ὁποῖον ἡμάρωσα ἐπὶ στιγμήν τὴν καθαρότητα τοῦ οὐρανοῦ μου, ἀλλὰ διεσκεδάσθη ταχέως. Παρατηρήσατε, ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἄς ἀποσυρθῶμεν. Ἄχ ! τί ἔχω λοιπόν ; αἰσθάνομαι μεγάλην ἀδυναμίαν, τὰ γόνατά μου τρέμουν. Κοσρώφ ! Κοσρώφ !...

Καὶ στηριχθεῖσα ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ νεαροῦ Αἰγυπτίου, διήλθον ἀμφότεροι τὴν πόρον ὡς φαντάσματα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Δ'

Ὁ Κοσρώφ καὶ ἡ Μακρουή, βλέποντες ἑαυτοὺς χωρισθέντας, εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀγωνίαν. Ἡ συνάντησις των εἰς τὸν κῆπον ἐνεποίησεν αὐτοῖς ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν. Χωρὶς νὰ ὁμολογήσωσιν οὐδὲν, ἠννοήθησαν εἶνε ἀληθὲς ὅτι αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων, ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν.

Πῶς, ἢ ἠθικῆ αὐτῆ προσέγγισις δὲν θὰ καθίστατο ἡδὴ ἢ ἄλυσος, ἢτις θὰ συνήνου τὰ αἰσθημάτων των, δὲν θὰ ἐστέρου τὴν ἐνδόμυχον ἐνωσίν των διὰ τοῦ ἔρωτος ; Διατί αἱ δύο αὐταὶ καρδίαι δὲν θὰ ἡγαπῶντο ; Ἐάν τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἐδοκίμαζον συγχρόνως, ἦτο πλαστόν, θὰ εἶχον δίκαιον νὰ φοβῶνται. Ἐάν αἱ ἐνδείξεις τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας των δὲν ἦσαν ἢ ἀπλάι καὶ ἀδιάφοροι ἀποκαλύψεις, ὦ ! τότε θὰ εἶχον ἀνάγκην ἀναμφιβόλως ἐμπιστοσύνης. Ἐρως μὴ ἀνταποδιδόμενος, εἶνε ἔρως δυστυχῆς.

Ἡ σκέψις αὐτῆ ἐβασάνιζε τοὺς δύο ἐραστάς. Ἡ θλίψις

ἐκυρίευε τὰς ψυχὰς των καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐστερεῖτο αὐτῆ καὶ ἡδύτης δι' αὐτοὺς.

Ἡμέραν τινὰ μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς εὐρίσκομένη ἢ Μακρουὴ ἐσκέπτετο τὸν ἔρωτά τῆς. Ἡ γαλήνη τοῦ προσώπου τῆς ἐξέφραζε τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν ἄπειρον εὐαρέσκειαν, ἣν ἐδοκίμαζεν ὡς ἐκ τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ιδέας.

Αἴφνης, ὡσεὶ νέα σκέψις προσεπάθει ν' ἀποδιώξῃ τὴν πρότην, αἱ ὀφρῦς αὐτῆς κατένευσαν ἵνα ἀνεγερθῶσι πάραυτα καὶ ἡ χεῖρ τῆς ἐκράτησε τὸ μέτωπόν τῆς, ὡπως στηρίζῃ τὴν βεβαρημένην κεφαλὴν τῆς.

— Κοσρώφ ! Κοσρώφ ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ ἐκμυστηρεύομαι, πείθομαι ὅτι σὲ ἀγαπῶ... Διατί ὁ ἔρως οὗτος ; Πῶς ἐξ ἀρχῆς εἴλκυσε τὴν καρδίαν μου πρὸς τὴν ἰδικὴν σου ; Καὶ διατί ἡ εἰκὼν σου εἶνε χαραγμένη εἰς τὸ πνεῦμά μου ; Διατί σὲ ἡγάπησα, Κοσρώφ ; Διὰ τὸν πλῆτόν σου, τὴν δόξαν σου, τὴν εὐφροσύνην σου, τὴν ὠραιότητά σου ; ὦ ! ὄχι ! παρεσύρθη πρὸς σὲ δι' ἀκκαταμαχίτου ἀφροσύσεως, ἔγεινα ἀίχμαλωτος τῶν αἰσθημάτων σου, ἐνεθουσιάσθη ὑπὸ τῶν εὐγενῶν καὶ ἐναρέτων προτερημάτων σου, ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός σου, ὑπὸ τοῦ πυρός τῶν λόγων σου. Εἶμαι ἐρωτομανῆς διὰ σέ, Κοσρώφ, ἐγώ, ἢτις περιεφρόνησα καὶ πλουσιωτέρους καὶ ἴσως ὠραιωτέρους σου, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν νὰ μοὶ ἐκφράσωσιν ἔρωτα. Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι οὐδεὶς ἐκοσμεῖτο ὑπὸ τῶν προτερημάτων, τῶν ὁποίων σὺ κοσμεῖσαι.

Πρὸς στιγμήν ἢ νεανίς, διακόψασα τοὺς συλλογισμοὺς τῆς, ἵνα προκαταληφθῆ κάλλιον ἐξ αὐτῶν, ἐξηκολούθησεν :

— Ἐάν ὁ Κοσρώφ ἦτο κοινὸς ἄνθρωπος, ἄνθρωπος ἄσημος, δυσειδῆς καὶ κακοῦ χαρακτῆρος, βεβαίως δὲν θὰ τὸν ἡγάπων ποτέ, δὲν θὰ ἐπέσυρε τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν, ὅπως οὐδεὶς μέχρι τοῦδε... Ἐάν, ἐπανελάμβανε δι' ἀμφιβόλου ὕψους, ὁ νέος οὗτος ἦτο ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, μετρία ὑπαρξίς, πλήρης ἀφρόνων καὶ ἐναντίων παθῶν !... Ἀλλὰ ἡδυνάμην νὰ ἀπατηθῶ ; Ἡδυνάτό τις νὰ μοὶ εἶπῃ ὅτι ἀπατῶμαι ; ὅτι ἐκείνο, τὸ ὁποῖον βλέπω, εἶνε ὡς ἡ ἐπιφάνεια τοῦ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, τὸ βάθος τοῦ ὁποίου εἶνε πλήρες ἀκαθαρσιῶν ; Ναι, ὁ Κοσρώφ μὲ ἀγαπᾷ σήμερον ἴσως... ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μὲ βεβαιώσῃ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ εὐλικρινῶς, ὅτι δὲν εἶνε ἄστατον καὶ παροδικόν, τέλος, αἶσθημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διαλυθῆ ὡς καπνός ; Τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἰς Αἰγύπτῳ δύναται καλλίτερον παντός ἄλλου νὰ ὑποκριθῆ. Αἰσθῶν ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ πρέπει νὰ θεωρήσω τὸν Κοσρώφ ὡς ἄνθρωπον κοινόν, ταπεινῆς καταγωγῆς καὶ τότε δὲν θὰ εἶνε πλέον ἄξιος τοῦ ἔρωτός μου, ἢ ὡς ἀσταθῆ καὶ ἀπατεῶνα καὶ τότε θὰ τὸν ἀποστραφῶ.

» Ἀς ἴδωμεν ἐν τούτοις, προσέθηκε μετὰ γαλήνης, ἂν εἶνε δυνατόν ἢ καρδία ν' ἀπατηθῆ, ὡς τὸ βλέμμα. Ἄλλως τε, τίποτε εὐκολώτερον ἢ νὰ ἀπατηθῆ ἐν τῷ ἔρωτι. Ἐκείνοι, οἵτινες φαντάζονται ὅτι εἶνε ἰσχυροὶ καὶ ἀκαμπτοι, ἐκείνοι πρὸ πάντων ἀπατῶνται εὐκολώτερον. Μελέτη ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἀρκέσῃ ὅπως ἀποκαλύψωμεν τὰ μυστικά μας καὶ φέρωμεν εἰς φῶς τὰ λήθη ἢ ψευδῆ αἰσθημάτων μας. Ἐάν ὅ,τι αἰσθάνομαι εἶνε ψευδές, θὰ φανερωθῆ φυσικῶς διὰ τῆς δοκιμῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ προστρέξω. Τὸ αὐτὸ θὰ συμβῆ καὶ εἰς τὸν Κοσρώφ... Καὶ τότε ὀφείλω διὰ βίου νὰ λησμονήσω τὸν ἔρωτά μου...

»Τὸ νὰ ἐξουσιάζη τις τὸν ἑαυτὸν του εἶνε νόμος ἐπιβεβλημένος ὑπὸ τῆς φύσεως. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς ὑπαρξίν τελείαν νὰ γείνη αἰχμάλωτος πάθους, τὸ ὅποιον νομίζεται ἀδάμκστον. Ἐὰν ὁ ἔρωσ μου ἐγεννήθη ἐξ ἰδιοτροπίας, διατί νὰ μὴ φανῶ κυρία τοῦ ἑαυτοῦ μου; Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄπληστος εἰς τὰς ἐπιθυμίας του· διότι ἐὰν παρεδίδοτο τυφλῶς εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως, ὁ κόσμος θὰ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀναριθμητῶν δεινῶν, θὰ ἀνέτρεπε τὴν τάξιν αὐτοῦ. Νὰ ἀκολουθῶμεν δὲ τὰς ἐπιθυμίας μας δουλικῶς καὶ τυφλῶς, εἶνε πράξις, τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἀποδοκιμάζει. Ὁρείλομεν νὰ γινώμεθα κύριοι τῶν ἐπιθυμιῶν μας, καὶ νὰ ὑπερισχύη ἡ μετριοφροσύνη· ἰδοὺ δὲ διατί εἰς τὸν ἔρωτα, ὡς εἰς πάντα τὰ ἄλλα πάθη μας, μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ μετριάζωμεν, νὰ ἰσοζυγίζωμεν τὰς δυσαρέστους ροπὰς, καὶ νὰ νικῶμεν τέλος τὸν ἔρωτα, ὅταν μᾶς παρυσιάζεται ὑπὸ ψευδῆ χρώματα.

»Ὁ θαρραλέος ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἔχη εἰς τὴν ψυχὴν του ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀχλινώτου ἔρωτος ἐν ἀντιδόστον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ δύναται νὰ ὑπηρετηθῆ ἐν ἀνάγκῃ ἐναντίον τοῦ ἐνδομύχου, ἐπικινδύου καὶ θανατηφόρου τούτου ἐχθροῦ, καὶ τὸν ἐκρίζωση ὡς διὰ κοπερὰς λεπίδος. Καὶ θὰ δοκιμάσω».

Ε'

Στερεὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν της ἡ νεανίς, κατέβαλλεν ὅλας τὰς δυνάμεις της· ἵνα ἐπιχειρήσῃ τὴν δοκιμὴν, εἰς ἣν ὑπετάθη.

Προσεποίηθη πλήρη ἀδιαφορίαν ἐνώπιον τοῦ Κοσρῶφ καὶ ἵνα μὴ παρεκτραπῆ τοῦ σκοποῦ της, δὲν τῷ εἰδείκνυεν οὔτε πολλὴν ψυχρότητα οὔτε πολλὴν συμπάθειαν.

Προσεπάθει ἰδίως νὰ φαίνεται φαιδρότερη καὶ ὁμιλητικώτερη ἢ πρότερον. Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας ἐζήτηε διασκεδάσεις, ἡγάπα νὰ περιπατῆ μόνη, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις ταύτας, δὲν ἀπεκάλυπτεν ἐνώπιον τοῦ νεαροῦ Αἰγυπτίου τὸ ἐλάχιστον δείγμα ἔρωτος.

Τόσον ἐπιτηδεύεις ὑπεκρίνετο.

Ὁ σκοπὸς της ἐπετεύχθη.

Ὁ Κοσρῶφ εὐρίσκατο ἐν ἀπελπισίᾳ· ἡ ἀδιαφορία τῆς Μακρουῆς τῷ ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν καὶ δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτῆν, ἥς τὰ αἷτια τῷ ἦσαν ἄγνωστα.

Ἡ συνέντευξις, ἣν εἶχον λάθει ἐν τῷ κήπῳ, ἦτο ἐντετυπωμένη εἰς τὸ πνεῦμά του μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, αἱ δὲ λέξεις, αἷτινες τῷ ἀπευθύνθησαν, τῷ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην. Ἦδη ὁ τρόπος τῆς νεαρᾶς Χανούμ τῷ ἐφαίνετο ἀκατάληπτος.

Ὁ Κοσρῶφ δὲν ἤλπιζε ποτὲ εἰς τὸ μισραῖον αὐτὸ κτύπημα. Καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ βάρους δυσαρέστου ἐσωτερικῆς ροπῆς, ἤθελε πλέον ἢ ἅπαξ νὰ ριθθῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς Μακρουῆς ἵνα τὴν ἐξορκίσῃ, ὅπως τῷ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν της, ἀλλὰ τὸ ἀδιάφορον βλέμμα αὐτῆς καὶ οἱ σχεδὸν τραχεῖς τρόποι της τὸν ἐθασάνιζον, αἱ δὲ λέξεις ἐξέπνεον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη, ὁ νεαρὸς πλοίαρχος ἠθέλησε νὰ ἐγκταληθῆ εἰς τὴν δυστυχίαν του, ἤλπιζε δὲ ἐπὶ τοῦ σθένου τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ θάρρους του ὅπως ὑποφέρῃ αὐτὴν.

Ἀπηξίου νὰ προσπρέξῃ εἰς τὰς παρηγορίας καὶ τὸν οἶκτον τῶν ἄλλων, ἤλπιζε ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντλήσῃ ἐξ ἑαυτοῦ τὴν ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν του καὶ ὅτι θὰ ἐλήσμοναι ἴσως τὴν Μακρουῆν.

Ἄλλ' ἠπατάτο δὲν ἦτο πλέον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶχε θριαμβεύσει ἐν τῷ μέσῳ τόσων ἀτυχιῶν. Τὸ θάρρος του δὲν ἐπρυστατευεν αὐτόν, ἵνα ρισκοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν. Ὅχι! δὲν ἐξητάτο πλέον ἐξ αὐτοῦ, ἵνα θεραπεύσῃ τὴν ἀνίατον αὐτῆν πληγὴν, τὴν χάνουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὴν πάντοτε ζωρότερην καὶ πάντοτε δηλητηριωδέστεραν, τὴν γεννώσαν κατὰ μικρὸν τὴν λύπην, ἣτις ἐπιφέρει τὴν ἀσθένειαν.

Ἡ Μακρουῆ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρας τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας, ἣν ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἔραστον της. Ἀφοῦ τὸν ἐθασάνισεν ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα, ἱκανοποιήθη.

Αἱ ὑποψίαι διεσκεδάσθησαν καὶ νῦν ἡ μεταμέλεια εὐρίσκατο θέσιν ἐν τῇ ψυχῇ της· δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὁ Κοσρῶφ, ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ, εἰδείξεν εὐγενεῖς καὶ μεγαθύμους τρόπους, διότι αἰείποτε ἐφαίνετο αἰδήμων, ἐγκαρτερῶν, καὶ εὐγνωμονῶν πρὸς τὸν Δικραῖν· πάντοτε δὲ ἐφέρετο μετὰ προσηνεῖας καὶ γλυκύτητος πρὸς αὐτὴν τὴν ἴδιαν καὶ ποτὲ παράπονον ἢ μομφὴ ἐξῆλθε τῶν χειλέων του, διὰ τὴν ἀλλόκοτον διαγωγὴν της.

Ἴνα διασκεδάσῃ τὸν νοῦν του ἐσκέφθη ὅπως πορευθῆ καὶ ἴδῃ τὰ μνημεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὰς θαυμασίας τοποθεσίας τοῦ Βοσπόρου.

Ἐπεσκέφθη τὰ πάντα τὰς ἀγοράς, τὰ τζαμιά, τὰς Κάνας,¹ χωρὶς τὰ μεγαλειότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων χρόνων ἔργα νὰ δυνηθῶσι νὰ τὸν ἐκπλήξωσιν.

Ἄλλως, ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας τὰς πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου, τὰ ὑπερήφανα ταῦτα μνημεῖα, ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων εἶκοσιν αἰῶνες εἶχον θαυμάσει τὴν δόξαν τῆς στρατιᾶς τοῦ μεγάλου ἀνδρός.

Ἄπασα ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτῆ ἀντὶ νὰ τῷ ἐπιφέρει θαυμασμόν, τῷ ὑπέκαυε τὸναντίον δὲν γνωρίζω ποῖον αἶσθημα ἀκίρου οἴκτου.

Ἀνέλυε τὸ πᾶν, ἵνα μὴ θεωρῆ πλέον τὸ ἀνθρώπινον ἔργον, εἰμὴ ὡς ἔργον παροδικῆς φιλοδοξίας καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο τῷ ἐνέπνεεν ἐτι μᾶλλον τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν ἀνθρώπινητητα.

Μόνη ἡ φύσις ἠδύνατο διὰ τῆς ὑψηλῆς ἀπλότητός της νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐντύπωσιν τινα. Ἄλλως τε, τέκνον τῆς φύσεως, ἄνευ ἄλλης μητρὸς καὶ ὡς δεσμευσμένος μισραῖως πρὸς αὐτὴν, ὄφειλε νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.

Ὁ ἀήρ καὶ τὸ ὕδωρ τὸν ἀνέθρεψαν, ἡ ζῆρά καὶ ἡ θάλασσα ἦσαν δι' αὐτόν ὅ,τι εἶνε δι' ἄλλον ἢ πατρίς. Ὡς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, εἴθετε τὴν ἔρημον φύσιν ὑπεράνω τοῦ ἀπατηλοῦ πολιτισμοῦ.

Ἰπὸ τῶν ἰδεῶν τούτων κατεχόμενος, ἐγκατέλειψεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν πρωτεύουσαν, ἵνα διαμείνῃ εἰς τὰς κοιλάδας καὶ τὰ ὄρη τοῦ Φενέρ Μπαξέ.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

1. Ἐενοδοχεῖον συνιστάμενον ἐκ μιᾶς μεγάλης οἰκοδομῆς, περιλαμβανούσης ἀπλᾶ διαμερίσματα διὰ τοὺς ταξιδιώτας.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

— Νά σοῦ 'πῶ, ἄνδρα μου, δὲν γνωρίζεις τίποτε, μὰ τίποτε. Μοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν, ὅτι τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἀπήνησε τὸ κορίτσι, ἢ ὁποῖα εἶνε τόσο ὡραία καὶ ἢ ὁποῖα φαίνεται κακὴ, τὴν εἶδε πουθενὰ καὶ θὰ τὴν ἐβλαψέ, καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρει πλέον ἐὰν δὲν εἶνε μία ἀπὸ τὰς αἰτίας τῆς μεγάλης τῆς δυστυχίας... Εἰμποροῦμεν νὰ τὴν ἐρωτοῦμεν ἕως τοῦ χρόνου, δὲν θὰ μᾶς εἰπῇ τίποτε δι' αὐτό, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ λησμονήσω διόλου ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μᾶς ἔκαμε πρὸ δύο ἐβδομάδων καὶ ἴσως καὶ περισσότερον. Ἐνα βράδου ὅταν ἐπήγαμεν νὰ τὴν εὐρούμεν εἰς τὴν Βάρδην, ἀπαντήσαμεν μίαν ἀμαξάν, ἢ ὁποῖα ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς κτυπήσῃ καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἀμαξηλάτης ὕβριζεν ὡς ἐβραχίος· ἐξετινάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμάξι μᾶς τὸ κορίτσι, καὶ θὰ ἔπερτε ἐπάνω εἰς τὸν ὁρόμον ἐὰν δὲν τὸ ἔπιανα ἀγκαλιχαστά. Ἐφώναξε καὶ εἰδείχνε μὲ τὸν γρόνθο τῆς ὡσὰν νὰ ἐβαστοῦσε τὸ δαιμόνιο!

— Νά ἰδοῦμε, νά ἰδοῦμε, ἀνταπήνησεν ὁ Ἄλαιν, ὅστις οὐδέποτε ἐνοχοποιεῖ ἑαυτόν.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο τὸ ἑσπέρας, ὀμιχλώδους ὄντος τοῦ καιροῦ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ «Κορυδαλός» προσεδένετο ἐν τῷ στενῷ τοῦ Βριαντζί.

— Καὶ πῶς εἶνε ἀπόψε; ἠρώτησεν.

— Ὡ! πολὺ καλὰ, ὅσα σοὶ ὁ Θεὸς, ἀνταπήνησεν ἢ Ὑβόνη, ἔφαγε δύο φορὰς καλὰ, ἔπιε ὀλίγο γάλα, τῆς ἔδωκα καὶ ὀλίγη κρέμα, κ' ἔτσι ἐπέραςεν αὐτὴ ἢ ἱστορία. Ἄν δὲν μᾶς 'ποῦν καὶ τίποτε, ὅπως ἐλπίζω, θὰ 'πῇ ὅτι ἡ δουλειὰ πηγαίνει καλὰ.

— Καὶ ὁ Παυλέτος πῶς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἄλαιν.

— Καλλίτερα, πρὸ ὀλίγου ἤμουν εἰς τὴν μητέρα τοῦ ἔχει ἴλερι, τὸ καυμένο τὸ παιδί, τοῦ ἐβγήκε ὅμως καλὴ, ἂν καὶ τῶκαμε κόκκινὸ σὰν βρασμένο ἀστακὸ καὶ ὅσον καὶ ἂν δὲν φαίνεται κανέναν κίνδυνον, πρέπει ὅμως νὰ τὸ προσφυλάξουν ἀπὸ κρύου καὶ νὰ τῶχουν στὰ ζεστά. Λοιπόν, καλέ μου ἄνδρα, τὸ καλλίτερον 'ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε νὰ πάρῃς πάλι τὸ ἄλογο τοῦ γέρω Κιφινέκ, καὶ νὰ πᾶς εἰς Σαῖν Σερβάν τὰ ψάρια σου. Ἄ! πῆγαίνε, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον, καὶ ἂν ἀργοπερήσῃς, ἐὰν πῆξῃς καμμιά μὲ τοὺς φίλους σου τοὺς ψαράδες, τοὺς ὁποῖους θὰ βρῆς ἐκεῖ βέβαια, ἐπειδὴ ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ εἶσαι κουρασμένος, κακόμενός μου ἄνδρα, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ φανῶ κακὴ.

Ὁ Ἄλαιν δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναληφθῶσι δις οἱ λόγοι οὗτοι, καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτά ὁ ἵππος τοῦ γέροντος Κιφινέκ ἦτο ἐξευγμένος εἰς τὴν ἀμαξάν, καὶ τρέχων ἔβαινε τὴν εἰς Σαῖν Σερβάν ἄγρουσαν, κερίζων τὸ ἐξ ἰχθύων φορτίον του.

Ἀφοῦ ὁ Ἄλαιν παρέδωκε τοὺς ἰχθῦς εἰς τοὺς ἰχθυοπώλας, περιῆλθε τὸν λιμένα καὶ εὗρε τοὺς φίλους καὶ ἀφοῦ ἔδεσε τὸν

ἵππον καὶ ἤδυνατο τοιοῦτοτρόπως νὰ διαθέσῃ τότε μίαν ὥραν ἔπιον ὁμοῦ τρεῖς ἢ τέσσαρας φιάλας ἀφρόντος σικέρου, καὶ μίαν περιπλέον παλαιῦ καὶ γνησιωτάτου, ὅπερ ἐξ ἄπαντος προήρχετο ἐκ λαθρεμπορίου.

Μετὰ ταῦτα ἀποχαιρετίσας τοὺς φίλους ἔλυσε τὸν ἵππον, ὅστις ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ καὶ ἀπῆλθεν.

Δὲν ἦτο μεθυσμένος ὁ ἄλιεύς, ἀλλὰ πῶς ἐν εὐθυμίᾳ, ἐν μεγίστῃ εὐθυμίᾳ, καὶ μολονότι ἢ νύξ δὲν ἦτο ποσῶς αἰθρία, καὶ ἴσως μάλιστα δὲν ἦτο ἕνεκα τῆς εὐθύμου καταστάσεώς του, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ δυνατῇ τῇ φωνῇ τὸ ἐξῆς ναυτικὸν ᾄσμα:

Τρεῖς γαῦται διηυθίνομεν ἰστιοφόρον πλοῖον
ἀτρόμητοι ἐνώπιον τρικυμιῶν ἀγρίων,
παιδιὰ γενναῖα καὶ καλὰ
τραλαλαλά, τραλαλαλά.
τραλαλαλά, τραλαλαλά.

Ἐνταῦθα, ὁ ψάλτης ἀνέπνευσε, καὶ ἐμκστήγωσεν ἰσχυρῶς τὸν ἵππον, διὰ τῆς φωνῆς παροτρύνας αὐτόν, μεθ' ὃ ἤρξατο τὴν δευτέραν στροφὴν:

Ὁ πρῶτος ἦτον ὁ Ρενώ,
τ' ἀγιοπαιδο τοῦ Κογκαρνώ,
παιδιὲ μὲ θέλητρα πολλὰ.
τραλαλαλά, τραλαλαλά.
τραλαλαλά, τραλαλαλά.

Μολονότι δὲ ὁ ἵππος ἐχώρει τάχιστα, ὁ Ἄλαιν Βλαχίος παρώτρυνεν αὐτόν καὶ πάλιν διὰ τῆς φωνῆς, καὶ εἰτ' ἔψαλλεν ἰσχυρότερον τὴν τρίτην στροφὴν, οὐχὶ ἀφελεστέραν τῶν δύο πρώτων:

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἰσθῶν
πίπτει μὲ θάρρος θαυμαστόν...
ἢ θάλασσα ἀνοίγεται,
καὶ ὁ Ρενώ μᾶς πνίγεται,
τραλαλαλά, τραλαλαλά.
τραλαλαλά, τραλαλαλά.

Μόλις δ' ἀνέπνευσε, καὶ ἤρχισε τὴν τετάρτην στροφὴν, ἐν ἣ ἔθεβαιοῦτο ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς Ρενώ:

Δὲν εὖρον ἢ τὸν πῖλόν του,
τὴν πῖταν τοῦ, τὸν σκύλον του,
τὸν σκύλον του νεκρόν,
τί θέαμα πικρόν!!
τραλαλαλά, τραλαλαλά
τραλαλαλά τῶα...

Δὲν ἐπρόφθασεν ὁ Ἄλαιν νὰ περάνῃ τὴν στροφὴν, καθόσον ὁ ἵππος δι' ἑνὸς ἀλματος ἔστη ἀμέσως ἀνατείνας τὴν κεφαλὴν καὶ ἀρνούμενος νὰ προχωρήσῃ, αὐτὸς δὲ μικροῦ δεῖν ἔπιπτε χαμαί.

— Τί ἔχει αὐτὸ τὸ ζῶον; ἀνέκραξε χωρὶς ν' ἀναθαρρήσῃ.
Ὁ Ἄλαιν δὲν ἐτρόμαξεν ἐκ τῶν κινήσεω τοῦ ἵππου, ἀλλ' ἕνεκα τῆς νυκτὸς κατ' ἣν εὕρισκετο μόνος ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ

ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας. Ἐὰν εὐρίσκειτο ἐν τῇ θαλάσῃ καλῶς... Ἄλλ' ἡ ξηρὰ εἶνε τόσον προδότης...

Ὁ ἵππος ἤρνετο εἰσέτι νὰ προχωρήσῃ.

— Κάτι εἶνε ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ἀλαῖν, προσπαθῶν νὰ διαπεράσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ σκότη.

Καὶ εἶδεν ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐπὶ τοῦ εὐκρινεστέρου μέρους τῆς ὁδοῦ μελανόν τι ἀντικείμενον, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἐκινεῖτο ἀριστερᾶ τοῦ δρομίσκου.

— Ποιὸς χριστιανὸς εἶνε αὐτοῦ; ἠρώτησεν· εἰς εἶνε κανεὶς ἄς ὀμιλήσῃ.

— Λυπηθῆτέ με, ἀπεκρίθη τις, λυπηρᾶ τῇ φωνῇ, ἔπεσα ἐδῶ πέρα καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω βῆμα.

Ὁ Ἀλαῖν εὐθύς ὡς ἐπρόκειτο περὶ χριστιανοῦ, περὶ ζῶντος ἀνθρώπου, ἦν ἀκαθεκτὸς ὅθεν πηδῆσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, καὶ τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ λαθῶν ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἐκτάδην κατακείμενον ἄνθρωπον, τότε διέκρινε μεγάλω ἀνδρᾶ ἀνακαθήμενον ἐπὶ μικρᾶς προεξοχῆς τῆς ὁδοῦ.

— Αἶ, φίλε, εἶπεν ὁ Ἀλαῖν, μὲ τὸ νὰ ἤπιαμε λιγάκι παραπάνω δὲν ἤμποροῦμεν πλέον νὰ εὐρωμεν τὸν δρόμον!

— Λιγάκι! ἀνταπήντησεν ὁ ἕτερος τεθλιμμένως, τί θὰ πῆ λιγάκι;

— Αἶ! μὰ μπουτίλλια, εἰς ἂν θέλετε καλλίτερα, μήπως τάχα ἤπιαμε κάτι παραπάνω; σᾶς ἐρωτῶ.

— Ἀλλοῖμονον, καλέ μου κύριε, διὰ νὰ πῆ κανεὶς ὀλίγο σίκερο, πρέπει νὰ τὸ πληρώσῃ, διότι ἐδῶ δὲν κάμουν πίστωσιν στοὺς ξένους... ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὰ πληρώσω, ἔπρεπε νὰ ἔχω χρήματα, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω, μάλιστα εἶνε τώρα δύο ἡμέραι ποῦ δὲν ἤπια παρά νερὸ καὶ δὲν ἔφαγα παρά ἓνα κομματί ψωμί· κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐργασίαν.

Ὁ αὐτὸς ὀμιλῶν ἀνὴρ εἶχε τὴν φωνὴν τραχεῖαν, ἀπὸ τῆς θέσεώς του δὲν ἐσάλυσε διόλου, ὠμίλει δὲ ἔχων τεταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ τεθλιμμένου τόνου. Ἦρκευ πάντα ταῦτα ὅπως κεντήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλαῖν δις ἠρεύνησεν αὐτὸς ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ λαθῶν μικρὸν ἀργυροῦν νόμισμα.

— Πάρε, φίλε μου, εἶπε, μὲ τὴν βραγχην αὐτοῦ φωνῆν, μὲ αὐτὸ ἐδῶ θὰ σὲ δώσουν ὀλίγον ζωμόν, ὀλίγον σίκερον, καὶ κανένα μέρος νὰ κοιμηθῆς, αὐτὸ ἀρκεῖ δι' ἓνα χριστιανόν, αὐριον πιθανόν νὰ ξημερώσῃ καλλίτερη ἡμέρα.

Ὁ ἀνὴρ ἀπέκρουσε τὴν χεῖρα τοῦ ναύτου.

— Φύλαξε τὰ χρήματά σου, τῷ εἶπεν, ἐγὼ δὲν ζητῶ ἐλεημοσύνην· ἤθελα καὶ θέλω ἐργασίαν...

— Ἐπῆραν ἐργάτας αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸ φρούριον τῆς Βάρδης.

— Ἐφθασα πολὺ ἀργά· πάντοτε καὶ παντοῦ ἡ τύχη μου εἶνε ἡ αὐτή.

Ὁ Ἀλαῖν εἰσιῶπα, μέγας δὲ ἀγὼν ἐγένετο ἐν αὐτῷ ὁ δὲ ἀγνωστος ἐπανέλαθε:

— Ὅσον ἐβαστοῦσαν αἱ δυνάμεις μου, ἐπεριπάτησα, ὕστερα ὅμως ποῦ αἰσθάνθηκα ὅτι θὰ πέσω κάτω, ἐκάθισα, διότι, εἴτε ἐδῶ ἀποθάνω, εἴτε ἀλλοῦ εἶνε τὸ ἴδιον. Πολλὴ θέσις εἰς ἓνα χριστιανόν διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του δὲν χρειάζεται.

— ὦ! ὦ! ἀπήντησεν ὁ ναύτης, δὲν πρόκειται τώρα δι' αὐτό, δὲν εἶνε πρᾶγμα τὸ ὅποιον νὰ ἰδῆ κανεὶς ὅτι ὁ Ἀλαῖν ἄφησε ἓνα ἄνθρωπον νὰ πάσχη· αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα οὐδὲ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅχι εἰς τὴν ξηρὰν, ἂν καὶ ἡ ξηρὰ εἶνε πατρὶς μου. Ἐλα, δός μου τὸ χεῖρ σου, φίλε μου, θὰ σοῦ δώ-

σουν φαγητόν, καὶ μέρος διὰ νὰ κοιμηθῆς, καὶ αὐριον βλέπομεν.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου κύριε, καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὰς τὸ ἀποδώσῃ.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ ἀγνωστος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλαῖν Βλοχίκου καὶ ἀνωρθώθη ἄνευ μεγάλων προσπαθειῶν. Ἐὰν ὁ Ἀλαῖν ἐδεικνύετο ἦπτον ἀφελῆς καὶ ἦπτον εἰλικρινῆς, ὡς μέλλομεν νὰ ἴδωμεν, θὰ ἐξεπλήσσετο ὀλίγον, βλέπων ἄνθρωπον ἐξηνητημένον καὶ λιμοκτονοῦντα ν' ἀναβαίη μετὰ τὴς εὐκολίας εἰς τὴν ἀμαξάν· ἀλλ' ὁ Ἀλαῖν Βλοχίκος δὲν ἦτο: δυσπιστος, ἀπεναντίας ὁ συλλογισμὸς του ἦτο ἀπλοῦστατος ὅτι ἔπραττε τὸ καλόν — καὶ τοῦτο τῷ συνέβαινε συχνότατα — ὥστε νὰ εἶπῃ:

— Ἐὰν αὐτὸς τὸν ὅποιον ἐβοήθησα μὲ ἀπατᾶ, τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, εἶνε παληῖ ἄνθρωπος, καὶ ἡ βοήθειά μου δὲν θὰ τοῦ φέρῃ καλόν.

Ἐλαβε λοιπὸν ὁ ἀνὴρ θέσιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης πλησίον τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ «Κρουδαλοῦ», καὶ ἦδη ὁ ἵππος, ὅστις ἤρχεισε νὰ ἐνθυμῆται τὸν σταῦλον, ἔτρεχεν ὡς ὄναγρος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὁδὸς ἦν ἐμμελλον νὰ διανύσῃ δὲν ἦτο μακρὰ — ἡ ἀπολειπομένη ἀπόστασις ἦν μόλις χιλιαμέτρου — δὲν ἠδύναντο νὰ ὀμιλήσωσι πολὺ, τὸ δὲ μόνον ὅπερ ὁ ξένος ἠδυνήθη νὰ πρᾶξῃ ἦτο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἐλεήμονα Ἀλαῖν. Ἄλλ' οὗτος διέκοψε πᾶσαν εὐχαριστίαν.

— Θὰ μὲ τὰ εἶπῃς ὅλα αὐτὰ ὅταν φάγῃς ὀλίγον, εἶπεν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, τὴν μόνην τοῦ Βριανταί, καὶ μετὰ μικρὸν ὁ ἵππος ἔστη μόνος εἰς τὴν θύραν τῆς πενιχρᾶς οἰκίας τοῦ Βλοχίκου.

Ἡ Ὑθόνη δὲν ἤγάπα πολὺ τὰ νέα πρόσωπα, ἀλλ' ὅτε ὁ σύζυγος αὐτῆς τῇ εἶπεν ὅτι εὖρε καθ' ὁδὸν λιμοκτονοῦντα τὸν ὑψηλὸν καὶ ξανθοπώγωνά ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις ἵστατο ἐν μέσῳ τῆς καλύβης, ἐκράτησεν ἄμεσως τὸ αἶσθημα τῆς φιλοφροσύνης καὶ τὸ καθῆκον τῆς φιλοξενίας.

— Κάθισε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἀλαῖν, ἐγὼ θὰ ὑπάγω τὸ ἄλλογον εἰς τοῦ γέρου Κιρινέκ, καὶ σὲ ὅσο λεπτὰ θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Ὁ ξένος ἔλαβε κάθισμα, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀφῆκεν ἐλαφρὸν στεναγμόν, καὶ ἐψιθύρισε εὐχὴν τινα. Ἡ Ὑθόνη δὲ τῷ ὠμίλει, πηγαινερχομένη ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ φροντίζουσα περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ οἴκου τῆς καὶ περὶ τοῦ δειπνοῦ, ὅπερ ἠτοιμαζέτο ἐν τῇ ἐστίᾳ, ὅπθην εὐάρεστος ἀνείδετο κρέατος ὀσμῆ.

Ὁ Ἀλαῖν μετὰ μικρὸν ἐπέστρεψε.

— Λοιπὸν ἠρώτησεν ἡμιφώνως τὴν σύζυγον αὐτοῦ, πῶς εἶνε ἀπόψε τὸ κορίτσι;

— Καλὰ, εἶνε ἡσυχο, μοῦ εἶπε πῶς πεινᾷ.

Ἀνεῶγη τότε ἡ ἐναντι θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς φλιας ἡ Μαγδαληνὴ Βεγλιέρ. Ἰδούσα ἡ νέα τὸν ξένον ἔστη ἀμέσως συνοφρυωθεῖσα, προσήλωσε δὲ τὸ βλέμμα εἰς τὰ βλέμματα τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ φοβᾶσαι, κόρη μου, τῇ εἶπεν ἡ Ὑθόνη, μὴ φοβᾶσαι, εἶνε ἓνας πτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος πεινᾷ καὶ τὸν ὅποιον ὁ Ἀλαῖν εὐρῆκεν εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἀπεκρίθη, ἐφαίνετο δὲ μάλιστα ὅτι οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο τὸν ξένον, ἀλλ' ἐπὸρεύθη πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἐκάθισεν εἰς θρονίδα ἀνήκουσαν αὐτῇ, στηρίζουσα δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός, ἐβουθίζετο πάλιν εἰς τοὺς ἀλγεινοὺς αὐτῆς ρεμβασμοὺς, περιερχομένη εἰς τὴν συνήθη

αὐτῆς κατάστασιν. Πορευθεῖσα πρὸς αὐτὴν ἡ Ὑβόνη τὴν ἠσπάσθη καὶ τὴν ἐθώπευσε.

— Θέλεις νὰ σοῦ δώσω νὰ φάγῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἢ μήπως θέλεις νὰ φάγῃς μόνη μὲ ἐμέ :

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκίνησε περιλύπως τὴν ὠρχίαν αὐτῆς κεφαλήν.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη μὲ γλυκεῖαν φωνήν, θὰ φάγω ἐδῶ μαζῆ σας.

Ὁ καταβεβλημένος ἀνὴρ, ὅστις ἐκάθητο εἰσέτι, εἰσώπη.

— Ἔλα. ἔλα, εἶπεν ὁ Ἀλαῖν, δὲν πρέπει δά, καλέ μου ἀνθρώπε, νὰ καταβάλλῃσαι τόσον ἔπειτα ἀπὸ τὸν ζωμόν τὸν ὅποιον θὰ πάρῃς δὲν θὰ ἔχῃς πλέον τίποτε. Μετὰ τὰς βροχεράς ἡμέρας ποῦ σὰς εἶπα, ἔρχονται καὶ ἡμέραι μὲ ἥλιον... μὲ τὸν ζωμόν... ἐγὼ ἔχω μιὰ διαβολόπεινα, διότι ἀπὸ τὸ πρῶτὸ δὲν ἔβαλα στὸ στόμα μου τίποτε.

— ὦ ! εἶπε, διακόψασα αὐτὸν ἡ Ὑβόνη μετὰ μορφοῦ καὶ μειδιάματος, ἐὰν δὲν ἔφαγες, ἦπιες ὅμως εἰς Σαῖν Σεβάν... φαίνεσαι ἀπὸ τὰ μάτια.

— ὦ ! νόστιμο κι' αὐτό, μὲ μιὰ σταλιά ποῦ ἦπια... Καὶ ἔπειτα, ἐπανέλαθε ζητῶν νέαν δικαιολογίαν, ἐὰν δὲν ἀργοῦσα ὀλίγον, δὲν θὰ εὔρισκα εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν τὸν χριστιανόν, ὁ ὅποιος θὰ ἔμενεν ἀκόμη ἐκεῖ, ὥστε ἴδου ποῦ ἔκαμα καλὰ.

— Αἱ ! φθάνει πιά, εἶπεν ἡ Ὑβόνη, δὲν θὰ ὑπεράσπιζες ἔτσι τὸν ἑαυτὸν σου ἐὰν δὲν κατελάμβανες ὅτι πταῖς ὀλίγον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ὑβόνη ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης λευκοτάτον τραπεζομάνδηλον καὶ παρέθετο τὰς παροψίδας.

— Ὅριστε, κύριε, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλαῖν πρὸς τὸν ξένον, καθίστε στὸ τραπέζι.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἀπεκάλυψε ἀχνίζοντα εὐσμοῖον μετὰ λαχάνων ζωμόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔτρωγε αὐτόν, ἡ καλὴ Ὑβόνη τὴν παρεσκευάζεν ἰδιαίτερας αὐγάς, γάλα, ἐνίοτε κυνήγιον, ἰχθύς καὶ ὅ,τι ἄλλο εὔρισκετο, ταῦτα δ' ἡ γόραζε διὰ τὴν προσφιλῆ αὐτῆς κόρην· ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέβαιναν ἐπὶ ματαίῳ, διότι ἡ ἀτυχῆς κόρη ἔτρωγε πολὺ ὀλίγον, πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ Ἀλαῖν καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Τῇ δὲ ἐσπέρα ἐκείνῃ ἡ νεῆνις ἐφαίνετο μελαγχολικώτερα τοῦ συνήθους, προφανῶς δὲ ἐστενεχώρει αὐτὴν ἡ παρουσία τοῦ ξένου, ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἐτάρασεν.

Ἡ Ὑβόνη συνωφροῦτο ὅσκις ἔβλεπε τὰ πασιγνωστα σημεῖα τῆς νευρικῆς διαταραχῆς τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς κόρης, καὶ ἤθελε ἐνεκα τούτου νὰ τελειώσῃ τὸ φαγητόν ὡς τάχος· ἀλλ' ὁ Ἀλαῖν ἤρξατο πίνων, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ γλώσσά του ἤρχισε νὰ κόπη ὡς ψαλὶς μετ' ὅλα τὰ συνεχῆ σημεῖα, ἀπερ' ἡ σύζυγος του τῷ ἐκαμνε παρακαλοῦσα αὐτόν νὰ παύσῃ.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ὠμίλει ἐξακλόουθῶν νὰ τρώγῃ μετ' ἀπληστίας, καὶ ἀφοῦ ἐκένωσε τρία τραβλία ζωμοῦ, τῶσθητο ἡ ἀδηφαγία του, ὥστε τὸ πάχος τοῦ βραστοῦ κρέατος ἔτρεχε, κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, ἀπὸ τὰ γένειά του.

Ἡ φρενὰ αὐτῆ ὀρέξις εὐηρέστησε τῷ Ἀλαῖν, ὅστις τῷ εἶπε μετ' εἰλικρινείας :

— Δὲν πρέπει νὰ σ' ἐρωτήσω, φίλε μου, ἐὰν πεινᾷς ἔλα, πῆ ἕνα ποτήρι διὰ νὰ κατὰβῃ τὸ πάχος κάτω.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἐπέμενεν, ὅτε δὲ τὸν ζωμόν ἀντεκατέ-

στησε τὸ κρέας καὶ τὰ λαχάνα, ἄτινα κατεβρόχθισε καὶ ταῦτα μετὰ ὀρέξεως, ὁ οἰκόμεσότης τότε ἔλαβε τὸν λόγον :

— Νὰ σοῦ εἰπῶ τώρα, ναύτη μου, εἶπε, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃς ὅτι σὲ προστάζω, δὲν μοῦ λέγεις ἀπὸ ποῦ ἐρχόσουν ὅταν σὲ βρῆκα εἰς τὸν δρόμον ;

Ὁ ἄγνωστος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— ὦ ! ἀπεκρίθη βαθέως στενάξας, ἀπὸ πολὺ μακρῶς, τόσον πολὺ ἐπεριπάτησα, ποῦ δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ ἀπὸ ποῦ ἐπέ-
ρασα.

— Καὶ ποῦ ἐγεννήθηκες :

— Εἶμαι ἀπὸ τὴν Ἀλσατίαν ;

Καὶ ὁ ξένος ἐνώσας τὰς χεῖρας, ἀνέτεινεν εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Κακόμοιρε, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλαῖν, συγκινήθεις ἐκ τῆς ἐφραστικῆς ταύτης παντομίμας.

— Λοιπὸν εἶσαι Πρῶσσοσ τώρα.

Τὴν λέξιν Πρῶσσοσ ἀκούσασα ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ ἐταράχθη, ἂν καί, τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρίζουσα τὴν δὲ κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς, ἐφαίνετο μὴ προσέχουσα εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Πρῶσσοσ !... Γερμανός !... ἐπανέλαθεν, ἀπαστραπτόντων τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς. Δὲν μοῦ λέγεις, μήπως εἶσαι κατὰσκοπος ;

Ὁ ἄγνωστος ἐταράχθη, καὶ ἐγένετο κατέρυθρος, ἀπεκρίθη δὲ μετὰ πλαστοῦ μειδιάματος :

— ὦ ! κατὰσκοπος ! καὶ τὸ λέγετε αὐτό ! ἐγὼ, ὁ ὅποιος ἐλιποτάκτησα ἀπὸ ἐκεῖ ! διότι δὲν ἠθέλησα νὰ ὑπηρετήσω τὴν Πρωσσίαν, διότι δὲν ἠθέλα νὰ εἶμαι Γερμανός ! ὦ ! κατὰσκοπος, ἐὰν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ εἶπῃ κανεὶς !

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς τοὺς λυπηροὺς αὐτῆς ρεμβασμούς, ὁ δὲ ξένος ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῆ εἰς τὰς διαφοροὺς ἐρωτήσεις τοῦ Ἀλαῖν, χωρὶς ἡ νεῆνις οὐδὲ κἂν νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν, ἔμαθε δὲ τοιουτοτρόπως ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Κορυδαλοῦ», ὅτι ὁ ἀνὴρ, ὃν εὔρε λιμοκτονοῦντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὠνομάζετο Ἰερώνυμος Ἀνσταφ, ὅτι ἐγεννήθη ἐν προαστείῳ τοῦ Στρασβούργου, καὶ ὅτι τοσοῦτον ἐβδελύσσετο τὴν Γερμανίαν, ὥστε στρατολογήθεις καὶ ἐπὶ διετίαν ὑπηρετήσας ὑπὸ τὰς γερμανικὰς σημαίας, ἀπέδρα εἰς Γαλλίαν.

— Ἀλλὰ φοβοῦμαι, εἶπε συμπεραίνων, μὴ ἀνακαλυφθῶ, λέγουν ὅτι ἡ Γαλλία εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ παραδίδῃ τώρα τοὺς πρῶσσοσ λιποτάκτας, καὶ ὅτι ὅταν τοὺς ἐπαναφέρουν εἰς τὴν Γερμανίαν, οἱ Γερμανοὶ τοὺς τουφεκίζουν.

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλαῖν, ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι. Καὶ ἔπειτα, φίλε μου, δὲν θὰ ἔλθουν νὰ σὲ ζητήσουν ἐδῶ πέρα.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ, ἀπόψε ὄχι, διότι χάρις εἰς τὴν φιλάνθρωπίαν τὴν ἰδικὴν σας καὶ τῆς γυναικὸς σας—ὁ Θεὸς νὰ σὰς πολυχρονᾷ—εἶμαι προφυλαγμένος, ἀλλὰ αὔριον ; ἀλλοίμονόν !

Καὶ ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ ἀνένευσε, φαινόμενος ὅτι ἀναπέμπει τῷ Θεῷ εὐχὴν ἀπεγνωσμένου ἀνθρώπου.

— Αὔριον, εἶπεν ὁ Βλεγχικός, θὰ εἶνε ἡμέρα. Ἐν τούτοις τράβα ἀκόμη μιὰ.

Ἀλλὰ τῇ φορᾷ ταύτῃ παρενέβη ἡ Ὑβόνη, διότι ἐγνώ-

ριζε καλῶς τὸν ἄνδρα της, καὶ ἦτο βεβαία ὅτι μὲ ὀλίγον ἀκόμη θὰ ἐμεθύσατο.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπε στεροχῶ τῆ φωνῇ, φθάνει πειὰ τὸ πιστὸ καὶ ἡ ὁμιλία· ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἐκουράσθηκε τόσον, ἔχει καὶ ἀνάγκη νὰ κοιμηθῇ, ἐγὼ τοῦ ἐτοίμασα τὸ κρεβάτι του, καὶ θὰ τοῦ δεῖξω τῶρα τὸ δωμάτιόν του νὰ τὸν ἀφήσω καὶ νὰ τοῦ πῶ τὴν καλὴν νύκτα.

Ὁ Ἀλαῖν δὲν ἀνταπήνησε διόλου, καθόσον ἐν τῇ ξηρᾷ ἡ κυρὰ Ἰβόνη ἦτο κυρία· ὠδηγήθη λοιπὸν ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ ὑπὸ τῆς Βλοχίκου εἰς μέγα καὶ εὐρύχωρον δωμάτιον καθαρῶτατον, ἐνθα ὑπῆρχε μεγάλη κλίνη. Ἡ Βλοχίκου ἠύχθη, ὡς εἶπε τὴν καλὴν νύκτα, εἰς τὸν ξένον, ὅστις πολλὰς ἐπεδαψίλευσεν αὐτῇ εὐλογίας.

Ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ ἤκουσε πολὺ καλῶς ὅτι ἡ Βλοχίκου ἐκλείδωσεν αὐτόν, δις στρέψασα τὸ κλειδίον, καὶ ἀπαίσιον μειδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Αἱ! αἱ! ἐψιθύρισε, ἄς με κλείη ὅσον θέλει αὐτὴ ἡ οἰκοκυρά, ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ ἐπιστρέψω σύντομα τοῦλάχιστον καὶ ὅταν μάθω ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ φύγω ἀποτόμως, διότι εἶνε πάρα πολὺ ζῶα αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, καὶ πιστεύουν ὅτι τοὺς λέγουν.

Καὶ ὁ Γότλιβ Θούρνερ, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἐγνώρισαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγκῶσαι ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ παίζων τὴν αἰσχρὰν ταύτην κωμῶδιαν, ἐκοιμήθη αἰσθανόμενος τὴν χαρὰν ἣν προξενεῖ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος. Ἐνῶ δ' οὗτος ἐσκέπτετο ταῦτα, ἡ Ἰβόνη ἐπέπληττε τραχέως πῶς τὸν σύζυγον αὐτῆς:

— Ἄν εἶν' αὐτὸ πρᾶγμα πῶκαμες, νὰ φέρης ἐδῶ ἓνα τέτοιον ἄνθρωπον· ποῦ δὲν ζεῦρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἡ σκούφικ του!

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ὁ Ἀλαῖν ἀντέστη.

— Καλέ, εἶνε ἓνας χριστιανός, μήπως ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφήσω εἰς τὸν δρόμον ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα;

— Ἦμποροῦσες νὰ τὸν ἐλεήσης, πολὺ σωστὸ πρᾶγμα, ἀλλᾶ...

— Αἱ, δὲν ἤθελε ἐλεημοσύνην, ἔχει φιλότιμον ὁ ἄνθρωπος, λοιπὸν ἐγὼ δὲν Ἦμποροῦσα νὰ τὸν ἀφήσω ἐκεῖ.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἰβόνη ἐσιώπησεν ἀπορούσα, ὁ δὲ Ἀλαῖν, ὅστις ἠσθάνετο κεφαλαλγίαν, ἐπορεύθη νὰ κατακλιθῇ.

Τῇ ἐπιούσῃ ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ ἦτο ἐπὶ ποδῶς, ἄμα τῇ πρωΐᾳ. Κατέβηκεν εἰσέτι τὴν Ἰβόνην δι' εὐχῶν καὶ εὐχαριστιῶν, εἶτα δὲ τείνας τὴν χεῖρα τῷ οἰκοδεσπότῃ:

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ὑπέλαθε, μ' ἐμποδίσατε ν' ἀποθάνω ἀπὸ πείναν, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ εὐρῶ ἐργασίαν σήμερον, καὶ ὅτι τὸ ἐσπέρας δὲν θὰ εὐρεθῶ εἰς θέσιν λυπηρὰν ὅσον ἡ χθεσινή. Εὐχριστῶ, εἶθε καλὸς ἄνθρωπος, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀποδώσῃ ὅσα ἐκάματε δι' ἐμέ.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις ἔτσι; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Ἀλαῖν.

— Ἰσα ἐμπρὸς μου... καὶ γὼ καλά καλά δὲν ἤξευρω.

— Δὲν Ἦμπορεῖς νὰ φύγης ἔτσι, χωρὶς νὰ ἔχῃς πεντάρκα ἐπάνω σου.

Ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ ἐν σχήματι ἀξιοπροπειίας ἔτεινε τὴν χεῖρα ὡς ποτε ὁ Ἰπποκράτης πρὸς τὸν Ἀρταξέρξην ἀρνούμενος τὰ ἔωρα αὐτοῦ.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θέλω ἐλεημοσύνην· ἐὰν ἔχετε καμμίαν ἐργασίαν νὰ κάμετε, θὰ ἐργασθῶ διὰ σὰς μετὰ χαρᾶς, καὶ θὰ

λάβω τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας μου... Διφορετικὰ ὄχι... ἄς χωρισθῶμεν ὡς καλοὶ φίλοι.

Ὁ Ἀλαῖν ἔξεε τὸ οὖς μετ' ἀμηχανίας.

— Νὰ ἤξευρες τοῦλάχιστον νὰ πιᾷσης τὸ δαιάκι, ν' ἀνόξῃς τὴν σκότα καὶ νὰ μαζώξῃς τὸ πανί...

— Ὡ! ἤξευρω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ· διηύθυνα μάλιστα μίαν βάρκαν εἰς τὸν Ρῆνον καὶ εἰς τὸν Μεῦσιν καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὴ γνωρίζω νὰ τὰ καταφέρω.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Κερυδαλοῦ» ἐμόρρασε, διότι τίνα σημασίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀπλή ποταμοπλοία; ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει ν' ἀφήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐν ἀμηχανίᾳ,

— Ἄκουσε, τῷ εἶπεν· ὁ μοῦτσός μου ὁ Παυλέτος ἔχει ἴλεριν καὶ καμμιά δεκαπενταριά ἡμέρας ἴσως καὶ παραπανῶ δὲν θὰ ἤμπερῆσῃ νὰ ἐβγῇ ἐξω· θέλεις νὰ σταθῆς ἐστὶ θέσι του; θὰ ἔχῃς τὸ φαγητόν σου, τὸ σκέπαμά σου καὶ εἴκοσι σολῖὰ τὴν ἡμέραν, σὲ συμφέρει; παραδέχεσαι;

— Παραδέχομαι, ἀνταπήνησεν ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ, ἀφίει τὴν χεῖρά του νὰ πέσῃ ἐντὸς τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλαῖν.

Τὰ πράγματα ἦσαν τελειωμένα. Ἐν τούτοις ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ πολὺ ἐπήρσεν ἑαυτὸν πιστεύσας ὅτι ταχέως θὰ ἐξιχνίαζε τὸ μυστήριον τοῦ βίου τῆς Μαγδαληνῆς Βεγκλέρ, διότι ὁ Ἀλαῖν ἐν τῷ συνήθει αὐτοῦ βίῳ, ἐξαίρεσει μόνον ὁσάκις ἔπινεν, ἦτο ἡμίσητα μεταδοτικός, πρὸ πάντων εἰς ὅτι ἀπέβλεπε τὸν παρελθόντα βίον τοῦ θετοῦ αὐτοῦ τέκνου· τούτου ἐνεκα δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ὁ κατάσκοπος παρ' αὐτοῦ οὐδὲ παρὰ τῆς συζύγου του, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς νεανίδος, ἂν καὶ οὐδὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου θὰ ἐμάνθανε, καθόσον καὶ αὐτὴ ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα τὸ ἠγνόει, ἀφοῦ ὁ μὲν Ἀλαῖν ὁσάκις ὠμίλει περὶ αὐτῆς ἔλεγε: «Τὸ κορίτσι», ἡ δὲ Ἰβόνη τὴν ἀπεκάλει ἀπλοῦστατα «Κόρη μου», καὶ τῇ ὠμίλει πάντοτε μετὰ μεγάλης οἰκειότητος.

Τὴν κυριακὴν ἐνεκα μεγάλης ἐορτῆς οὐδεὶς ἐξῆλθεν εἰς ἐργασίαν, ἀλλ' οὔτε αἱ λέμβοι τοῦ Σαιν-Μαλω καὶ τοῦ Σαιν-Σερβάν, οὔτε αἱ τοῦ Βριανταὶ ἐπλευσαν, καὶ ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ ἠπόρει πῶς θὰ κατόρθου νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀνατεθεισάν αὐτῷ ἐντολήν, ὅτε ἐκ τυχαίου τινὸς ἐπεισοδίου ἔμαθε σπουδαιότατην πληροφορίαν. Ἐπειδὴ ἐν Βριανταὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐκκλησία, τὸ δὲ μικρὸν χωρίον ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸ χωρίον Κώγ, ὅπερ εἶχε παρεκκλησίαν καὶ ἱερέα, ἡ Ἰβόνη, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Ἀλαῖν μετέβαινον λίαν πρωτὶ εἰς τὴν λειτουργίαν, ὁ δὲ Ἀλαῖν εἶπε τῷ Ἰερωνύμῳ:

— Παγαίνομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ λειτουργηθῶμεν, ἐργεσκι καὶ σύ;

Ἄν καὶ ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ ὀλίγον προσεῖχεν εἰς τὰ τοιαῦτα, προτιμῶν νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἐλευθερίας ὅπως πλησιάσῃ εἰς τι δάσος τῆς Λάνδ-Κουρτ ἐνθα ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ Γερτρούδην τινά, ἥτις δὲν ἐβλεπε μὲ κακὸν βλέμμα Γότλιβ τινὰ Θούρνερ, ἀνέβαλεν ὁμῶς τὴν ἐρωτικὴν ταύτην ἐκδρομὴν διὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Τούτο τῷ ἀπέβη εἰς καλόν, ἡ λειτουργία, χωρὶς ψαλμῶδιαν γενομένη, παρῆλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου, κατὰ τὴν ἔξοδον ὁμῶς ἐκ τοῦ παρεκκλησίου ὁ Ἰερώνυμος Ἀνσταφ κατεπλάγη, ἰδὼν ὅτι ἡ νεανίς, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Ἀλαῖν καὶ ὑπὸ τῆς Ἰβόνης, δὲν ἐτράπη τὴν εἰς Βριανταὶ ἄγουσαν, ἀλλ' ἔτι εἰσδύσασα εἰς δρομίσκον, ἄγοντα ἀνὰ μέσον τῶν ὑψηλῶν τάφρων, κεκαλυμμένων ὑπὸ βάρων, ἐφθῆσεν εἰς νεκροταφεῖον, περιωρι-

σμένον ὑπὸ φυσικῆς αἰμασιᾶς, χωρὶς δὲ νὰ εἶπη τι ἢ νὰ ἐρωτήσῃ τινά, παρηκολούθησε καὶ αὐτός, μὴ πιστεύων ὅτι ἐμελλε νὰ μάθῃ τι.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔβαινε ἐσπευσμένως τὴν δεικνύουσαν τὸ νεκροταφεῖον, ὅτε αἴφνης ἔστη.

Πλαγίως αὐτῆς ἐφάνετο μαυσωλεῖον ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ, ἐκεῖ δ' ἐγονυπέτησεν ἡ νεανίς ἐπὶ τῶν βαθμίδων καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχουσα, θερμὰ ἔχυνε δάκρυα.

Ἡ Ὑβὼν καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς ἐγονυπέτησαν ὀπίσθεν αὐτῆς, ὁ δὲ Ἰερώνυμος ἄνσταφ ἔστη ὄρθιος. Ἐπὶ τοῦ μαυσωλεῖου ἀνεγινώσκετο χρυσοῖς γράμμασιν :

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ

Ο ΚΟΜΗΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΑΡΙΕ ΔΕ ΓΕΡΜΟΝΤ

Ἀποθανὼν κατὰ τὸ 28ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Χριστιανοί, ὅσοι διέρχεσθε πρὸ τοῦ τάφου τούτου δεσθεῖτε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ὁ Ἰερώνυμος ἄνσταφ ἀπεμνημόνευε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡγνόμενος ὅτι ὁ ἐκεῖ ἀναπαυόμενος κόμης Ἐρρίκος δὲ Ζερμόν, ὑπὸ τὸ μαρμαρον τοῦ τάφου, ὃ ἡ νεανίς κατέβρεχε διὰ τῶν δακρύων τῆς, ἦν ἀδελφὸς ἢ μνηστήρ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου θὰ ἐμάνθανε βεβαίως ἐκείνη, ἥτις τῷ ἀνέθηκε τὴν ἐντολὴν ταύτην, ὅ,τι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

Ἡ Ὑβὼν πολλάκις ἤδη εἶπε τῇ Μαγδαληνῇ : « Ἐλα, κόρη μου », χωρὶς ἐκείνη νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἔπρεπε δὲ νὰ παρεμβῇ ὁ Ἄλαιν, καὶ νὰ εἶπη : « Πᾶμε, κορίτσι μου », διὰ νὰ ἐγερθῇ ἡ νεανίς, ἥτις ἀπομαζῆσα τὰ δάκρυα, ἐξῆλθε μετὰ δυσκολίας τοῦ νεκροταφεῖου.

Ὁ Ἰερώνυμος ἄνσταφ μίαν ἀκόμη ἔκαμε παρατήρησιν, ὅτι δηλαδὴ τὸ μαυσωλεῖον δὲν ἔκειτο κυρίως ἐντὸς τοῦ νεκροταφεῖου, ἀλλὰ πλαγίως ἐντὸς κηπαρίου, χωρίζομένου ἀπὸ τῆς ἱερᾶς γῆς δι' αἰμασιᾶς.

Τὴν κατόπι νύκτα ἤκουσεν ἡ Ἐρριέττα δὲ Γούγκα ἐλαφρότατον κρότον εἰς τὴν θύραν τῆς, ἐν ὧρά λιαν προκεχωρηκυία· ἐγερθεῖσα δὲ καὶ περιβληθεῖσα ἐν σπουδῇ ἐσωφόριον, ἐπαυρῆθη ν' ἀνοιξῇ.

Ἦτο καὶ πάλιν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ.

— Ἐγὼ εἰδήσεις περὶ τῆς παραφρονος, τῇ εἶπεν ἡμιφύως, ὅτε ἐκλείσθη ἡ θύρα.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ἡ βαρωνίς μετ' ἀγωνιάς.

— Συμβαίνει ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐφοβούμεθα... Εἶδον ἀπόψε τὸν Γότλιβ Θεούρνερ, ὅτε ἐξηρχόμην τοῦ δάσου, εἰς τὸ ὅποιον τοῦ ὄρισα συνέντευξιν. Αὐτὴ ἡ νέα κατοικεῖ ὄχι πολὺ μακρὰν, εἰς Βριανταί.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ριγῆσῃ, σκεφθεῖσα ὅτι εὑρίσκετο τόσον ἐγγὺς τῆς ἐχθρᾶς τῆς.

Ὁ Γότλιβ Θεούρνερ κατωρθώσε νὰ προσληφθῇ ὡς ναύτης, ὡς βοηθός.

Z'

Ἀλλόκοτος σκευοθήκη.

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἔλαμψαν, διότι ἐπὶ τέλους ἐμελλε νὰ μάθῃ θετικὸν τι. Ἄς εἰπώμεν καὶ πάλιν ὅτι ὀλίγον ἐμελεν αὐτῇ τὸ ὄνομα τῆς Μαγδαληνῆς, ὅπερ αἰετοῦ ἡγνόμενος καὶ ἐξ οὗ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ· ἀλλ' ἄρα γε δὲν θὰ κατάρθου νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῶν λεπτομερειῶν, ἃς ὁ Γότλιβ ἀπροσδοκῆτως ἔμαθεν ; Ἡ κ. δὲ Γούγκα ὁμιλοῦσα παρατήρει τὸν Θεόδωρον Μενδῶ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν.

— Θεόδωρε, τῷ εἶπεν αἴφνης, βλέπω ὅτι εἶνε σπουδαίωτατον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔμαθεν ὁ Γότλιβ, διότι δισταζεις νὰ μοὶ τὸ εἶπῃς.

— Πραγματικῶς, εἶνε σοβαρώτατον, ἀπεκρίθη, καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν πολλὰς προφυλάξεις. Ὁ Γότλιβ παρηκολούθησε τὴν παραφρονα, ἡ ὅποια διηυθύνθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ τὴν ἐσυνώδευσαν οἱ ἀλιεῖς, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουν ὡς γονεῖς αὐτῆς, καὶ εἶμαι βεβαίωτατος τώρα ὅτι αἱ ὑποψίαι σας εἶνε ὀρθαί... Ἐκεῖ ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ τάφου... τοῦ κόμητος... Ἐρρίκου δὲ Ζερμόν.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠγέρθη, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ στήθους αὐτῆς ἐξῆλθε στεναγμός, ὁμοιάζων πρὸς ρόγγον.

— Ἐκεῖνος, ἐψιθύρισε, ἐκεῖνος ! δὲν εἶχες διόλου ἀνάγκην νὰ εἶπῃς τὸ ὄνομά του, τὸ ἐγνώριζα ! ὦ ! ἐξέρχονται ποτὲ οἱ νεκροὶ τοῦ τάφου των, διὰ νὰ καταδιώξουν κανένα... Εἶνε λοιπὸν ἐκεῖνος ! ἐκεῖνος, ὅποιος ἠγάπησε τὴν γυναῖκα αὐτῆν, καὶ ὁ ὅποιος τῇ ἐκληροδότησε τὴν ἐκδιχασίν του !

— Ἦσυχάσατε, βαρωνίς, εἶπε πρῶτος ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, οὐδέποτε σας εἶδον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀνέτεινε προκλητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀληθῶς, ἔχεις δίκαιον, Θεόδωρε, εἶσαι ἀληθὴς φίλος,

Ἡ βαρωνίς ἐκολάκευε νῦν τὸν Μενδῶ, ὅτε ἐφοβεῖτο, δὲν παρετάθη ὅμως ἐπὶ πολὺ ὁ φόβος οὗτος, τῆς ἀντιδράσεως ἐπελθούσης. Εἰς τοσοῦτον ἐνεργητικὰ φύσει ἢ ἀδυναμία δὲν ἐπικρατεῖ πολὺ.

— Λοιπὸν θὰ παλαίσω, εἶπεν ἡμιφύως, καὶ δὲν θὰ μὲ ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ μου μία ἀθλία παραφρονα, δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἐπιτύχω. Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτὴν ἐὰν εὑρεθῇ εἰς τὸν δρόμον μου, ἐγὼ περιφρονῶ τὰ προσκόμματα.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἠγέρθη.

— Τί πρέπει νὰ κάμω, βαρωνίς, ποίας διαταγὰς νὰ δώσω εἰς τὸν Γότλιβ ;

— Νὰ ἐπανεῖλθῃ τάχιστα, ν' ἀπέλθῃ τὸ τεχύτερον — ἐκ Βριανταί αἱ προφάσεις δὲν θὰ τοῦ λείψουν — καὶ νὰ εὑρεθῇ μεθαύριον τὴν νύκτα ὀπίσθεν τοῦ δάσου καὶ ἐκεῖ θὰ τοῦ δώσω τὰς διαταγὰς μου.

Καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀπεσύρθη ὡς ἦλθε, κατανῶν ὅτι ἡ νευρική κατάστασις, εἰς ἣν ἔβλεπε τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα, ἀπέδωκεν ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν διαθεσὶν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνομιλίαν.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ δὲν ἐκοιμήτο ποσῶς κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα. Μεγάλην ἐνεποίησεν αὐτῷ ἐντύπωσιν ἡ

ἐν τῷ περιπτόρῳ δραματικῇ σκηνῇ, ὅποτε ἡ θεία Ἐλβίρα ἔψαλε τὸν περίφημόν της «Πειρατὴν», διότι ἦτο βεβασιότατος, ὅτι ὁ τρόμος τῆς κυρίας δὲ Γούγκα δὲν ἦτο προσποιητός.

Ἄκων παρέβαλε κατὰ διάνοικν τὴν σκηνὴν τῆς πλημμυρίδος καὶ τὴν ἐν τῷ περιπτόρῳ συμβῆσκαν, ἐνεθυμείτο δὲ καλῶς τὸν πρόμον, ὅστις ἠλλοίωσε τὰ ὠραῖα χαρακτηριστικὰ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα καὶ ἡ ἠλλοίωσις ἐκείνη ἐφαίνετο ἡ αὐτή.

Ἄφου ὁ τρόμος ἦτο ὁ αὐτός, διατί νὰ μὴ εἶνε καὶ ἡ αὐτὴ αἰτία, ἣτις τὸν ἐπροξένησεν;

Ἡ νύξ ἦτο ὑπόθερος ὡς συνήθως εἶνε αἱ νύκτες κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Βρεττανίας, ἀνεμὸς σφοδρὸς καὶ αὖρα θερμὴ ἐκ τῶν ἐνδοτάτων τοῦ ποταμοῦ προερχόμενος ἀνήγγελλον προσεγγὶ καταιγίδα, ὁ δὲ Φλαβιανός, ὅστις ὡς ὁ φίλος του Λαφρεσάνζ κατόκει ἐν τῷ ἰσογαίῳ, ἀλλ' εἰς ἄλλην τοῦ περιπτόρου πτέρυγα καὶ ὅστις ἔμενον ἄυπνος, ὑπερέβη τὸ παράθυρον καὶ ἀκροποδητεὶ βαινῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου τοῦ κήπου ἵνα μὴ προξενῆ θόρυβον ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδωλίου, ὁπερ σχεδὸν καθ' ὄλοκληρίαν καθίστατο ἀφανὲς ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων. Κατὰ τυχὴν δὲ ἐκ τοῦ ἐδωλίου τούτου διὰ τῶν ἀρωματοβόλων κλάδων τῶν συριγγίδων ἐφαίνοντο τὰ παράθυρα τῆς βαρωνίδος.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω πότε κοιμᾶται αὐτὴ ἡ διαβολογυναῖκα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλαβιανός. ἀκόμη εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἔχει φῶς εἰς τὸ δωμάτιόν της, τί διάβολο, δὲν νυστάζει. . .

Καὶ θέλων νὰ μάθῃ εἰς τί ἡδύνατο ν' ἀσχολῆται ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ἐξήτησε τὸ μέσον νὰ ικανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του. Ἄν δὲ καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἀκατόρθωτον, ἐκείνος ὅμως ἐπέμεινεν.

Ἄνω τοῦ ἐδωλίου καὶ ἐξῶθεν τῶν συριγγίδων εὐρίσκατο πολυκλάδος καὶ πυκνόφυλος κατάληψ, ἐνεθυμείτο δὲ καλῶς ὁ Φλαβιανός ὅτι χαμηλότατοι ἦσαν οἱ πρῶτοι αὐτῆς κλάδοι.

— Θὰ σπᾶσω βεβαίως τὰ κόκκαλά μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἐνῷ ἀνερριχάτο εἰς τὰς φυσικὰς βαθμίδας τῆς κατάληψ, ἐγὼ ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν ἤμουν κατάλληλος διὰ γυμναστικὴν καὶ θὰ εἶμαι πολὺ τυχερὸς ἐάν δὲν πέσω κάτω, διότι τότε θὰ ἀκούσῃ τὸν θόρυβον ἡ βαρωνίς, θὰ τρέξῃ καὶ θὰ μ' εὔρη κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ θὰ γίνω γελοιοδέστατος.

Ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν δυσχερῶν τούτων προγνωστικῶν ἐπραγματοποιήθη, διότι οἱ κλάδοι ἔκειντο πλησίον του καὶ ἡδύνατο νὰ τὸν ὑποβάσπασιν οὕτως, ὥστε ἐντὸς μικροῦ ἀνῆλθεν εἰς πλάγιον κλάδον ἐφ' οὗ ἐκαθέσθη ἀνέτως. Ἐκ τῆς σκοπίας ἐβλεπε κάλλιστα ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς βαρωνίδος. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν οὐδὲν εἶδε διὰ τῶν παραπετασμάτων, ἀλλὰ μετὰ μικρόν, τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐξοικειωθέντων, ἤρχισε νὰ διακρίνῃ τι, ἦν δὲ τοῦτο σκιερὸν τι ἀντικείμενον, ὁ δὲ Φλαβιανός ἐκ τῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειρῶν ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἀνὴρ. . . μετὰ μικρόν ἦτο βεβασιότατος περὶ τούτου. Ἄλλὰ τίς ἦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος! βεβαίως ὁ Λαφρεσάνζ. . . Ὅτε δὲ ὁ Μωροά ἄκων ἐποίησε κίνημα ἐκπληξέως ἐξ οὗ μικροῦ ἐδέησε ν' ἀπολέσῃ τὴν ἰσορροπίαν, ὁ ἀνὴρ ἐκείνος ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Μωροά ἀνεγνώρισεν τὸν Θεόδωρον Μενδῶ.

— Διάβολε! ὑπέλαβεν ἡμιφώνως ὁ Φλαβιανός, τί νὰ ζητῇ ἄρα γε αὐτός ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐσθινού

Ταχυδρόμου» εἰς τὸ δωμάτιον τῆς βαρωνίδος; Πῶς! ἔχει νυκτερινὰς συνεντεύξεις; Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καλὰ μαζὶ! Καὶ ὁ Λέων! Παντοῦ λοιπὸν θὰ βλέπω αὐτὸν τὸν Μενδῶ ἀνακατωμένον! . . . Ἄλλ' ὄχι, δὲν μαῦ φαίνεται αὐτὸ διόλου ἐρωτικὴ συνέντευξις. . . Ἡ βαρωνίς! τὴν βλέπω τώρα εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, μὲ τὸ περίφημον ἐκαῖνο ἐσωφόριον ἐξηπλωμένην. Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ὁμιλεῖ σεβρῶς. . . εἶνε πολὺ ἀβρὸς καὶ φαίνεται μᾶλλον ὅτι ὁμιλεῖ περὶ ὑποθέσεων. . . Νὰ, ἐγείρεται καὶ οὐδὲ κἄν δὲν τὴν ἀσπαζεται πρὶν ἀναχωρήσῃ. . . Ὅχι, ὁ ἔρωσ κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶνε ξένος. . . Ἄλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν; Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ ποτηθῇ ἀπὸ νυκτερίδα ἢ λαγῶν. . . καὶ ὁ τρόμος, ἢ μᾶλλον οἱ φόβοι, οἱ ὅποιοι τὴν κατέλαβον, σχετίζονται βεβαίως πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Θεόδωρου Μενδῶ. Ἴσως ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐσθινού Ταχυδρόμου» ἦλθε διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ. . . Ὡ! πόσον ὑποπτον μοῦ φαίνεται αὐτό! . . . Καὶ ὅμως καὶ ὁ Λαφρεσάν δὲν εἶνε μακρὸν εἶνε δὲ ἐνδεχόμενον νὰ ἔχῃ μὲν ὄλην τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του θὰ τὸ διακυβεύσῃ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἡ ὅποια θὰ προσκολληθῇ εἰς αὐτὸν ὡς πολυπύρις.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀπεχειρέτισε τὴν βαρωνίδα δὲ Γούγκα, ἐνῷ ὁ Φλαβιανός Μωροά ἐξηκολούθει μονολογῶν τοιοῦτοτρόπως. Ὅτε οὕτως εἶδεν ὅτι ἡ βαρωνίς ἦτο μόνη καὶ ὅτι ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἐξηπλωμένη ἐπὶ θρονίδος, χωρὶς νὰ φαίνεται σκεπτομένη νὰ κατακλιθῇ, διενεόθη ὅτι δὲν εἶχε πλέον τι νὰ παρατηρήσῃ καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνει τῆς σκοπίας, ἀλλ' ἡ καταβάσις δὲν ἐγένετο μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἡ ἀνάβασις πρόσχης, διότι κλάδος, ἐφ' οὗ δὲν ἐπάτησε τὸ πρῶτον, συνετριβῆ αἴφνης, τὸν δὲ γινόμενον θόρυβον ἀκούσασα ἡ βαρωνίς ἠγέρθη ἀμέσως καὶ εἶδραμεν εἰς τὸ παράθυρον τὸ ὅποιον ἤνοιξεν. Ὁ Φλαβιανός, ὅστις δὲν εἶχε πέσει, ἐκρατεῖτο ἀκίνητος ἀπὸ τοῦ συνετριμμένου κλάδου προσέχων εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἡ βαρωνίς ἐκράτει πολυκροτον καὶ ἦν ἑτοιμὸς νὰ πυροβολήσῃ, ὁ δὲ Φλαβιανός πραγματικὴ ἠσθάνθη ἀληθῆ φόβον, λίαν εὐτυχῶς ὅμως αἰ' αὐτὸν ἡ νεαρὰ γυνὴ οὐδὲως ἐσκέπτετο τί ἡδύνατο νὰ συμβαίνει ἐντὸς τῶν κλάδων τῆς κατάληψ, ἀνησυχοῦσα πρὸ πάντων ἐκ τῶν δένδροστοιχιῶν, ἐκ τῶν πυκνῶν λοχμῶν καὶ ἐκ τῶν φραγμῶν, ὡσεὶ ἐκ τῶν πυκνῶν τούτων φυλλωμάτων ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς, ὁ ἀπειλῶν τὴν ζωὴν αὐτῆς. Ὁ Φλαβιανός τὴν ἤκουσεν ἐπὶ τέλους ἀνακράζουσαν ὑποκώφῳ τῇ φωνῇ:

— Αὐτὴ εἶνε πάλιν! ἡ τρελλή!

Ἡ ἀπόλυτος τῆς νυκτὸς σιγὴ καὶ ἡ παντελής τοῦ Φλαβιανῶ ἀκίνησις κατεπράυναν βεβαίως τὸν πρόμον τῆς βαρωνίδος, διότι ἀφου ἐπὶ μακρὸν παρετήρησε προσεκτικῶς τὰ πέριξ, ἔκλεισε πάλιν ἐπιμελῶς τὸ παράθυρόν της. Ὁ δὲ Φλαβιανός Μωροά ἔμεινε πολὺ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ δένδρου, καθόσον δυνάμεθα ἄνευ συστολῆς νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐφοβεῖτο τὸ πολυκροτον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους βλέπων ὅτι τὸ μὲν παράθυρον ἔμενε κλειστόν καὶ ἐσύρθησεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ διπλὰ παραπετάσματα, τὸ δὲ φῶς τῶν λυχνιῶν ἀντικατέστησεν ἡ κλονουμένη καὶ ἀμυδρὰ λάμψις τῆς λυχνίας, ἐτόλμησε νὰ καταβῇ ἀθροῖθως καὶ ἀκροποδητεὶ βαινῶν καὶ μετὰ προφυλάξεως ληστοῦ, ὡς αὐτὸς οὗτος ἔλεγεν, ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ κατακλιθῆ, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν κατελάμβανεν αὐτόν.

— Καλὰ, ἔλεγε στρεφόμενος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, εἶναι

καὶ ἐγὼ ὡς τὴν βαρωνίδα τὴν ὀπίαν περιεφέροντων πρὸ ὀλίγου.

Εἶτα δὲ τῆς ταρχῆς τῆς νυκτὸς βοηθοῦσης, ἡ αὐτὴ ἐπερώτησις ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του.

— Τί ἔλεγον ἄρα γε ὁ Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ἡ βαρωνίς ;

Ἄπεκρίθητι λίαν ἄργα καὶ ἄργα κατώρθωσε νὰ ἐγερθῆ, ἐνῶ δὲ ἦνοιγε τὰ παράθυρα εἶδε ταχέως σκιάν διερχομένην.

Ἦν ἡ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ.

Ἡ ὄρα τότε ἦν ἐνδεκάτη παρὰ τέταρτον, ὥστε πέντε τέταρτα τῆς ὄρας παρήλθον πρὸ τοῦ γεύματος.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου « Ἐσθινοῦ Ταχυδρόμου », καίτοι θέλων νὰ φαίνεται ὅτι περιεπάτει ἐν ἀδιαφορίᾳ, διηθύνετο πρὸς τὰ ἔσω τοῦ δάσους, μετὰ προσοχῆς δ' ἐρριπτε περὶ ἑαυτὸν βλέμματα θέλων νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὑπὸ οὐδενὸς παρεκκλινεῖτο.

— Ἐχει γοῦστο, ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, νὰ τῷ ἔδωκεν ἡ βαρωνίς κημμίαν ἐντολήν ! Βεβαιῶς δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἀδυνάτων αὐτό. Καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ Θεόδωρος φοβεῖται νὰ μὴ συναντήσῃ κανένα, ἀλλ' ἂν πρὸς μεγάλην μου εὐτυχίαν κατώρθωσα καὶ μετὰ αὐτὸν ὅ,τι καὶ μετὰ τὴν κελὴν του φίλην, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημα.

Καὶ ἅμα διανοηθεὶς τὸ σχέδιον τοῦτο ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ εἴθεσεν αὐτὸ εἰς ἐκτέλεσιν.

Ἐκλείσεν αὐθις τὸ παράθυρον αὐτοῦ καὶ ἐνδύθεις ἐν ταχείᾳ εἰσώρμησεν ἀπροφυλάκτως ἐντὸς τοῦ δάσους, προσέχων μόνον νὰ βαίῃ παρὰ τὸν τοῖχον, τὸν περιβάλλοντα τὸ δάσος καὶ ν' ἀκολουθῆ τὴν ὁδόν, ἥτις ᾠδήγει ἄπαξ ἤδη αὐτὸν εἰς τὴν μικρὰν θύραν, ἣν τόσον καλῶς γνωρίζομεν.

Δὲν ὑπελόγησε δὲ κακῶς, καὶ οὐδὲ ἐπὶ πολὺ περιέμεινε, διότι μετὰ τρία μόλις λεπτὰ ἐνόησε τὰ βήματα τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ ἐν τῇ ἄτραπῳ. Ἀπαρπάζοντος ὡς ἡ βαρωνίς, ὁ Θεόδωρος ἐξήγαγε κλειδίον ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἠνέφξεν ἄνευ δυσκολίας τὴν μικρὰν θύραν.

— ὦ ! ὦ ! ὑπέλαβεν ὁ Φλαβιανὸς, αὐτὸ ὅσον ἔπαινε γίνεσθαι ἐξαπαντος σπουδαιότερον.

Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὃν κατεκάλυπτε κισσός, καὶ ὀπισθεν τῶν φύλλων τοῦ κισσοῦ τούτου ἐκρύβη.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν εἶχεν ἀνάγκην τηλεσκοπίου ἵνα βεβαιωθῆ ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, ὃν παρετήρησεν ἄπαξ, ὃ μετὰ μακροῦ ὀηλαδὴ πώγωνος, προὐχώρησεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, οὗτος τῷ ὠμίλησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ συντόμως, ὃ μέγας πώγων ἐκινήθη πολλάκις λοξῶς εἰς δῆλωσιν ὅτι ἐνόησεν ὁ ξένος κάλλιστα, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Θεόδωρος καὶ αὐτὸς ἀπεχωρίσθησαν, τραπέντες ἕκαστος αὐτῶν ἐναντίαν διεύθυνσιν μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Καὶ ὁ μὲν πωγωνοφόρος ἀνὴρ κατήρχετο πρὸς τὸν ποταμόν, ὃ δὲ Θεόδωρος ἐπανήρχετα ἐν σπουδῇ πρὸς τὸ δάσος, ὑπόθεν τρέχων ἐφθασεν εἰς τὸ μέγαρον, ἀκριβῶς ὅτε ἐσήμαινεν ὁ κώδων τοῦ γεύματος.

Ἀφικόμενος ὀλίγον μακρὰν τοῦ μεγάρου ἐμετρίασε τὸ βᾶδισμα, ἀπομαζῶς τὸ μέτωπον καὶ ἀερισθεὶς, ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστικτόριον, ἠδυνήθη νὰ κάμῃ ἀδιόρατον νεῦμα εἰς τὴν βαρωνίδα.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀφίκετο καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ. Εἰς τὴν ἀνιγμάτων πλήρη ὁδόν, εἰς ἣν εἰσῆλθεν, ἀφ' ἧς ἀπερχόμενος τῶν Παρισίων κατηθύνθη εἰς Ἀγγλίαν εἰς

ἀναζήτησιν τοῦ Λαφρεσάνζ, ἐν περιπλέον ἐποίησε βῆμα κατώρθωσε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι κοινὰ συμφέροντα συνήενον τὸν Θεόδωρον Μενδῶ μετὰ τῆς βαρωνίδος, πρὸς δὲ ὅτι ἀμφοτέροι συννερούσαν μετ' ἀνθρώπου, φαινόμενου μὲν ὡς ἐργάτου, εὐρισκομένου δὲ ἀπὸ τινος ἐν τῷ τόπῳ καὶ λεπτομερεστάτας λαμβάνοντος προφυλάξεις, ἵνα μὴ φωραθῆ.

Ἐσχετίζετο ἄρα γε τὸ μυστικὸν τοῦτο πρὸς τὸ χρυσοῦν φύλλον ;

Ταύτην τὴν ἀπορίαν προσεπάθει μάτην ὁ Μωροῦ νὰ λύσῃ πρὸς ἐπίτευξιν τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος, ὃ ἀνέλαβε.

— Ναὶ μὲν τὰ πάντα εἶνε πλήρη μυστηρίων, διενεαῖτο, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐξακολουθῶ νὰ προχωρῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἐπεκράτει μεγάλη ζωηρότης, ἐσχολιάζετο τὸ γεγονός τῆς προτεραιᾶς, ἡ δὲ βαρωνίς ἐρωτωμένη εἶδε λεπτομερείας περὶ τῆς σκιᾶς, ἥτις τὴν κατεπτόησε.

Τῆς φιλοπατισμοῦ οὔσης ἴδιον τοῦ γαλλικοῦ χαρακτῆρος, ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμόν, διὸ ἐνῶ προσεποιεῖτο ὅτι ἦτο τὰ μέγιστα ἀπησχολημένος νὰ καθαρῖζῃ καρβύς, εἶπε χαμηλοφώνως :

— Στοιχηματίζω ὅτι τὴν γνωρίζω ἐγὼ τὴν αἰτίαν τοῦ τρόμου σας, βαρωνίς... εἶνε ἕνας μεγάλος διάβολος, μετὰ μεγάλην ἐρυθρὰν γενειάδα, ἐνδεδυμένος ὡς ἐργάτης καὶ μετὰ ὑπόδηματὰ μεγάλῃ... Τὸν ἀπῆντησα πολλάκις περὶ τοῦ δάσους καὶ νομίζω ὅτι μετὰ αὐτὴν τὴν μορφήν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχῃ καλὰς προθέσεις, καὶ διὰ τοῦτο σας συμβουλεύω, βαρωνίς, νὰ δυσπιστήτε πρὸς αὐτόν, διότι πολὺ πιθανόν νὰ σας παίξῃ κανὲν ἄσχημον παιγνίδιον.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν λόγον, ὡς ἐτελείωσε καὶ τοὺς καρβύς, ἀνεμέτρησε τὴν ἐντύπωσιν. Ἦν τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα ἐνεποιήσαν, ἀνεγείρας αἴφνης τὴν κεφαλὴν καὶ ρίψας διαδοχικῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς βαρωνίδος καὶ ἐπὶ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἀστραπηθόλον, διότι ἡ μὲν κυρία δὲ Γούγκα ἐγένετο αἴφνης κατώχρος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμψαν διαλαίπουσας λάμψεις, ὃ δὲ Θεόδωρος ἐγένετο κατέρυθρος.

Ὁ Φλαβιανὸς ἰδὼν τὴν λάμψιν ταύτην τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γυναικὸς, ἥτις ἐμελλε νὰ γείνη θανάσιμος αὐτοῦ ἐχθρά :

— Διάβολε, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἄσχημα ἔκαμα... καὶ εἰδείξαι μεγάλην ἀπερισκεψίαν νὰ τοὺς πειράξω τοιοῦτοτρόπως... Αὐτοὶ τώρα, ἐὰν δὲν προσέξω, θὰ μοῦ παίξουν κανὲν παιγνίδιον, ἐπὶ τέλους, ἐὰν δὲν ἀρχίσουν ἀπὸ αὐτό ! Πολὺ κακὰ ἔκαμα, κάκιστα, νὰ τῆς ὁμιλήσω... Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ εἴτε τὸ θέλουν, εἴτε ὄχι, ἐν θὰ τοὺς ἀφήσω οὔτε βῆμα... ἐπειδὴ ὅμως ἡ βαρωνίς εἶνε διατεθειμένη νὰ μεταχειρίζεται μετὰ τὴν χάριν τὸ ρεθόλθεο, καὶ ἐγὼ θὰ ἦμαι ὀπλισμένος, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν : «Κάλλιον νὰ σκοτώσῃς τὸν διάβολον, παρὰ νὰ σὲ σκοτώσῃ».

Μόνος ὁ Φλαβιανὸς ἐνόησε τὸ σκηματικὸν παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπηκολούθησε τοὺς λόγους του. Ἐν τούτοις ὁ Λαφρεσάνζ ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἀμηχανίαν καὶ ποιόν τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γυναικὸς, ἥτις ἀπετέλει διαρκῆ φραγμὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Βέρθας ἐξ Κερμόρ. Αὕτη δὲ ἦτο λίαν ἀπησχολημένη τότε ἐκ τινος εἰδήσεως, τὴν ὁποίαν τῇ εἶπεν ὁ θεὸς τῆς.

— Βέρθα, εἶπεν ὁ θεὸς Φιλῆμων, ἔλαβον ἐπιστολὴν θὰ σοῦ προξενήσῃ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ἡ νεανίς ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! καὶ περὶ τίνος προκειται, θεῖέ μου;

— Ἐλαβον εἰδήσεις περὶ τοῦ «Μεγάλου Καταδρομέως.»

— Ἄ! ναί, βεβαίως, καλέ μου θεῖε, ἐνδιαφέρομαι πολὺ δι' αὐτὸν καθὼς καὶ εἰς ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὰς οικογενειακὰς ἀνκμνήσεις. Καὶ τί εἰδήσεις ἔχετε;

— Ὁ ἔμπορος καὶ ἀνακαινιστὴς τῶν εἰκόνων Μαρτίνος ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἡ εἰκὼν ἀνεκαινίσθη καθ' ὅλα, καὶ τὸ ἔργον ἐπέτυχε τελείως, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι παρὰ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεσαι θὰ δοκιμάσῃ καὶ μικρὰν δυσἀρέσειαν. ὦ! μὴ συγχίζεσαι, διότι σοὶ λέγω ἀμέσως ὅτι θὰ εἶνε μικρὰ ἢ δυσἀρέσεια.

— Ἀλλὰ τί τρέχει, ἀγαπητέ μου θεῖε;

— Τίποτε, σὲ λέγω, ὁ Μαρτίνος δὲν ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ στείλῃ τὸν «Μέγαν Καταδρομέα» ἐδῶ εἰς τὴν Λανδ-Κούρτ ὅπου εἶνε ἡ θέσις τῆς, καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς Παρισίους εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κομαρτέν κατοικίαν μας.

— ὦ! πόσον μὲ στενοχωρεῖ αὐτό, εἶπεν ἡ Βέρθα πηγαίνουσα ἐργαστήριον, δυνατὸν ἡ εἰκὼν νὰ χαλάσῃ καὶ πάλιν, καὶ τότε θὰ ἔχωμεν ἄλλας ἐπιδιορθώσεις καὶ διὰ πολλοὺς μῆνας δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ τὴν ἔχωμεν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ θέλων νὰ μεταβάλῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας ἐνόμισε καλὸν νὰ παρεμβῇ.

— Ἡμπορῶ χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, εἶπε, νὰ σὰς ἐρωτήσω τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ «Μέγας Καταδρομέας», ὁ ὁποῖος κινεῖ τόσο τὸ ἐνδιαφέρον σας;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ.

— Εἶνε ἡ εἰκὼν συγγενοῦς μας, τοῦ προπάππου μου Γουὶ δὲ Βριακὸν κόμητος δὲ Κερμόρ, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν μεγάλων καταδρομέων τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν καὶ εἰς ὅλον τὸν ναυτικὸν κόσμον μυθώδεις ἀνκμνήσεις. Ἐγραψεν αὐτὴν ὁ Jean-Baptiste Champaigne ὁ ἀνεψιὸς καὶ κρατίστος τῶν μαθητῶν τοῦ μεγάλου ζωγράφου Φιλίππου de Champaigne. Ἡ εἰκὼν ὡς ἐκ τῶν ἐγκεχαραγμένων ἐπιγραφῶν καὶ τοῦ θυρεοῦ ἐβλάθη μεγάλως... Καὶ ἐδίσταζον νὰ τὴν ὤσω πρὸς ἐπιδιορθώσιν, διότι ἐφοβούμην μήπως ὡς ἐκ τῆς ἀδεξιότητος ἢ βλάβῃ γείνη μεγαλειτέρα, ἀλλ' ὁ θεὸς μου εὐηρεστήθη νὰ ἴδῃ τὸν Μαρτίνον, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιδιορθωθῇ ἡ εἰκὼν... μὲ ὠδήγησε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ μοὶ ἔδειξεν εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἐνόμιζον ὅτι ἀδύνατος ἦτον ἡ ἐπιδιορθώσις τῶν, ἀλλ' εἶδον αὐτὰς μετὰ τινὰς μῆνας θαυμασιῶς ἐπιδιορθωθείσας... Τότε ἔδωκα ἀδιστακτικῶς τὸν «Μέγαν Καταδρομέα» εἰς τὸν ζωγράφον Μαρτίνον. Ἐγραψε πολλάκις εἰς τὸν θεῖόν μου βεβαίως τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιδιορθώσεως καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν ὁλοτελῶς καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν δύνασθε νὰ κρίνετε ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς εἰκόνης.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβην ὁ Μωροῦ ἵνα ἀποκριθῇ τι καὶ ἐξακολουθήσῃ παρέχων τροφήν εἰς τὴν ὁμιλίαν, αὐτὸς ὁ «Μέγας Καταδρομέας Γουὶ» :

— Γουὶ δὲ Βριακὸν, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς Βέρθα, ὅστις ὡ-

μοιάζει μὲ τὸν πρόγονόν του, ναί, Γουὶ δὲ Βριακὸν, κόμητος δὲ Κερμόρ.

— Τί ὠραῖον ὄνομα! Ἐνθυμοῦ το, Λέον, σὺ ὁ ὁποῖος θὰ γράψῃς βεβαίως μυθιστορήματα, κατόπιν θὰ τὸ χρησιμοποίησῃς που.

— Ἀλλ' ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ γράψῃ, ἢ καλλίτερον νὰ μεταγράψῃ τὴν διεξοδικὴν ἱστορίαν τοῦ κόμητος δὲ Κερμόρ· εἶνε ἀληθὲς μυθιστόρημα καὶ θὰ εὑρετε τὴν διήγησιν τῶν παραδόξων αὐτοῦ περιπετειῶν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σαιν Μαλώ, ἢ καὶ ἐδῶ εἰς τὸν πύργον, διότι τὰς ἀνέγνωσα πολλάκις.

Ἡ θεῖα Ἐλβίρα διέκοψεν ἀποτόμως τὴν ἀνεψιάν αὐτῆς.

— Ἀνέγνωσες τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Γουὶ δὲ Βριακὸν; εἶπε ζωηρῶς πρὸς τὴν ἀνεψιάν τῆς.

— ὦ! ναί, θεῖα μου.

— Καὶ ἐκεῖνας τῆς «Ὀραιῆς Ὀλλανδῆς».

— Ὅχι ὅλα, θεῖα μου, ἀπεκρίθη ἡ Βέρθα ἐρυθρίασασα ὀλίγον, ἀλλ' ἀρκετὰς ἐπὶ τέλους ὥστε νὰ δύναμαι νὰ συμβουλευθῶ τὸν κύριον Λαφρεσάνζ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ καὶ νὰ εἶνε βεβαίως ὅτι θὰ ὠφελήθῃ ἐξ αὐτῶν.

Κατὰ τὴν διάλεξιν ταύτην ἡ κ. δὲ Γούγκκα κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ, ἐζήτησε δὲ νὰ ἐπιδείξῃ θρασύτητα.

— Ἐφερε μακρὸν ἐρυθρὸν πώγωνα ὁ μέγας πειρατὴς; ἠρώτησε, διότι ἴσως αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπανερχεται εἰς τὰ μέρη αὐτά, αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ὁποῖον ὁ Φλαβιανὸς εἶδεν, αὐτὸς αὐτότατος, ὁ ὁποῖος μ' ἐτρόμαξε τόσο.

Τραχεῖα ἦτο ἡ τοῦ Μωροῦ ἀπάντησις, εἰς τὰ χεῖλη δὲ τοῦτου ἤλθον χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατὶ αἱ λέξεις:

— ὦ! ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶδον ἐγώ, δὲν ἐφαίνετο βεβαίως ὡς καταδρομέας, ἀλλὰ ὡς πειρατὴς, ὡς κλέπτης, ὡς κατάσκοπος.

— Ναί, «Πειρατὴς»!... ναυτικὸν ἄσμα, εἶπεν ὁ θεὸς Φιλῆμων μετὰ μειδιάματος—ἐξαίρετος ἀστείμους!... ὅταν σὰς ἔλεγα ὅτι ἦτο ἡ σκιὰ ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐψάλλεν ἡ κυρία Σιωδνάκι, ἡ ὁποία ἐτρόμαξε τὴν ἐξαίρετον ἡμῶν φίλην.

Ἀλλ' ἡ κ. δὲ Γούγκκα δὲν ἤκουε ποσῶς ταῦτα, καθόσον ἡ τελευταία λέξις ἦν ἀπήγγειλεν ὁ Φλαβιανὸς προσέβαλεν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον. Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἀπήντησε ζωηρῶς ἀποδεχομένη τὴν πάλιν.

— Κατάσκοπος! εἶπε νευρικῶς μειδιάσασα, κατάσκοπος! Γνωρίζουσιν ἀρὰ γε οἱ φίλοι μας ὅτι ὁ κύριος Μωροῦ ἔχει τὴν μονομανίαν ν' ἀπαντᾷ παντοῦ κατασκόπους...

— ὦ! ὦ! ὑπέλαβεν ἐνδομύχως ὁ Φλαβιανός, φαίνεται ὅτι προσεβλήθημεν σφοδρῶς, διότι ἡ συζήτησις ἐτραχύνεται... Ἄς προσέξω καλά.

— ὦ! παντοῦ! παντοῦ, ἐπανελάβε δυνατῇ τῇ φωνῇ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, βραβῶν, ὅτι μεγαλώνετε ὀλίγον τὰ πρᾶγματα· ναί μὲν τοὺς εἶδον πολλάκις ἠθέλησα ὅμως νὰ εἶπω πρὸ παντῶν ὅτι τὸ δῖπουν ἐκεῖνο παγωνοφόρον ὄν, τὸ ὁποῖον εἶδον, ἔχει κακὴν μορφήν.

— Ἀπ' ἐδῶ περνοῦν καθε εἶδους ἀνθρώποι, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ἡ θεῖα Ἐλβίρα, καὶ παντοῦ φοβοῦμαι μὴ βάλουν φωτιά...

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Εισήλθονεν διὰ μικρᾶς τινος θύρας, διεσχίσμεν ἓνα διάδρομον, εὐρέθημεν εἰς μίαν αὐλὴν. Συνέλαβον μὲ ὄρητικωτάτην κίνησιν τὴν χεῖρα τοῦ Γογγόρα, ὅστις μὲ ἠρώτησε μὲ θριαμβευτικὸν ὕψος :

— Ἐπεῖσθητε :

Δὲν ἀπήντησα, δὲν τὸν εἶδον, εὐρισκόμεν ἤδη πολὺ μακρὰν αὐτοῦ· ἡ Ἀλάμβρα εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ ἐξακῆ ἐπ' ἐμοῦ τὴν μυστηριώδη καὶ βαθεῖαν ἐκείνην γοητείαν, τὴν ὅποιαν οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφύγη καὶ τὴν ὅποιαν οὐδεὶς εἰξεύρει νὰ ἐκφράσῃ.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ *patio*, τὸ καλούμενον *de los Arrayanes* (τῶν μαύρων), ὅπερ εἶνε τὸ μᾶλλον εὐρύχωρον τοῦ κτιρίου καὶ παρουσιάζει ἐνταυτῷ τὴν ὄψιν αἰθούσας, αὐλῆς καὶ κήπου.

Μία μεγάλη δεξμενὴ, σχήματος ὀρθογωνίου, πλήρης ὕδατος, περικυκλωμένη ὑπὸ φρακτοῦ ἐκ μύρτου, ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ *patio*, καὶ ἀντανάκλας ὡς κάτοπτρον τὰ τόξα, τὰ ἀρχουργήματα καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν τοίχων.

Δεξιὰ τῆς εἰσόδου ἐκτείνονται δύο σειραὶ, κείμεναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, μαυρητανικῶν τοξῶν, στηριζομένων ἐπὶ λεπτοτάτων στύλων, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι δὲ μέρους τῆς αὐλῆς ἐγείρεται εἰς πύργου· μὲ μίαν θύραν διὰ μέσου τῆς ὅποιας φαίνονται αἱ ἐσωτερικαὶ αἰθούσαι ἡμισκοτεινὰ καὶ τὰ διπλᾶ παραθυράκια καὶ πέραν τῶν παραθύρων τὸ κυκλῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ κερυφαὶ τῶν μακρινῶν ὁρέων.

Οἱ τοῖχοι, μέχρις ὀρισμένου τινὸς ὕψους ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, κοσμῶνται διὰ λαμπρῶν μωσαϊκῶν, ἀπὸ τούτων δὲ καὶ ἄνω φέρουσιν ἀρχουργήματα λεπτοτάτου σχεδίου, ὅπερ νομίζεις ὅτι ὑποτρέμει καὶ μεταβάλλεται ἀνά πᾶν βῆμα· ἐδῶ δὲ κ' ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἀρχουργημάτων καὶ ὑπὸ τὰ τόξα ἐκτείνονται, ἔρπου καὶ συμπλέκονται, ὡς στέφανοι, ἐπιγραφὰι ἀράβικαί, περιλαμβανούσαι χαιρετισμούς, ἀποσθέγματα καὶ μύθους.

Παρὰ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου εἶνε μὲ μεγάλους χαρακτηρᾶς τὰ ἐξῆς: — Ὑγεῖα αἰώνιος! — Εὐλογία! — Εὐδαιμόνια! — Εὐτυχία! — Δεδοχσμένοι εἶη ὁ θεὸς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἰσλάμ.

Εἰς ἄλλο μέρος εἶνε γραμμένον: — Ζητῶ καταφυγὴν εἰς τὸν Κύριον τῆς Αὐγῆς. — Καὶ ἀλλαγῶ! — Ὡ Θεέ! Σοὶ πρόπουσι τιμαὶ αἰώνια καὶ ὁδοὶ ἀφθαρτοί.

Εἰς ἄλλα μέρη εἶνε στίχοι τοῦ Κορανίου καὶ ποιήσεις ὁλόκληροι εἰς τιμὴν τῶν Κλιφῶν.

Ἔστημεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρατηροῦντες χάρις νὰ προσφέρωμεν λέξιν· δὲν ἠκούετο οὔτε μιᾶς μύγας ἢ βόμβου· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Γογγόρας ἐκινεῖτο ὅπως προχωρήσῃ πρὸς τὸν πύργον καὶ ἐγὼ τὸν ἐκράτουν ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ ἠσθάνομην ὅτι ἐφύαττεν ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Πρέπει νὰ σπεύσωμεν, μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Γρανάδαν πρὸ τῆς ἐσπέρας.

— Τί μὲ μέλει ἐμὲ διὰ τὴν Γρανάδαν! τῷ ἀπεκριθην, τί μὲ μέλει διὰ τὴν ἐσπέραν καὶ διὰ τὴν πρωίαν καὶ διὰ τὸν ἑκούτον μου· ἐγὼ εἶμαι εἰς Ἀνατολήν!

— Μὰ δὲν εἶσθε παρὰ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῆς Ἀλάμβρας, ἀγαπητέ μου ἀρχὲ! μοῦ εἶπεν ὁ Γογγόρας ὠθῶν με πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἐλάτε, ἐλάτε μαζὶ μου καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι εὐρίσκεισθε ἄλλου παρὰ εἰς τὴν Ἀνατολήν!

Καὶ μὲ ὠδήγησεν, ἐναντιούμενον, μέχρι τοῦ κατοφλίου τῆς θύρας τοῦ πύργου. Ἐκείθεν ἐστράφη νὰ παρατηρήσω μίαν ἀκόμη φοράν τὴν αὐλὴν τῶν μύρτων καὶ ἔρρηξα φωνὴν ἐκ-

πληξέως. Μεταξὺ δύο στυλίσκων τῆς τοξοειδοῦς στοᾶς, ἧτις κεῖται ἀπέναντι τοῦ πύργου, ἐπὶ τῆς ἀντικρυνῆς πλευρᾶς τῆς αὐλῆς, εἶχε προβάλει μία νεάνις, ἐν ὠραίῳ μελαχροινὸν πρόσωπον ἀνδαλουσίας, τυλιγμένον περίξ διὰ λευκοῦ πέπλου, καταπίπτοντος ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἴστατο στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν μελαγχολικῇ ἐκφράσει μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐφ' ἡμῶν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω τὴν φανταστικὴν ἐντύπωσιν τὴν ὅποιαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ μορφή ἐκείνη εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, τὴν χάριν τὴν ὅποιαν ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸ τόξον, ὅπερ ἐκυρτοῦτο ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο στύλους ὅτινες τῇ ἐχρησίμευον ὡς πλαίσιον, καὶ τὴν ὠραίαν ἀρμονίαν τὴν ὅποιαν εἶδεν εἰς ὅλην τὴν αὐλὴν, ὡς νὰ ἦτο τρόπον τινὰ κόσμημα ἀπαραίτητον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐκείνης, ὅπερ εἶχε συλλάβει ἐν τῷ νῷ ὁ ἀρχιτέκτων καθ' ἣν στιγμὴν ἐφαντάζετο τὸ σχέδιον. Ἐφάνετο ὡς μία σουλτὰνα ἢ ὅποια ἀνέμενε τὸν κύριόν τῆς συλλεγίζομένη ἄλλον οὐρανὸν καὶ ἄλλον ἔρωτα. Καὶ ἐξηκολούθει νὰ μᾶς παρήτρῃ καὶ ἡ καρδία μου ἤρχιζε νὰ κτυπᾷ σφοδρότερον, καὶ ἠρώτων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν φίλον μου, ὡς νὰ ἤθελον νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν μὲ ἠπάτα ἡ ὄρασις. Αἶφνης ἡ σουλτὰνα ἐγέλασεν, ἐχαμήλωσε τὸν λευκὸν πέπλον καὶ ἐξηφανίσθη.

— Εἶνε μία ὑπέρετρια, μοῦ εἶπεν ὁ Γογγόρας.

Ἐμελαγχόλησα.

Ἦτο πράγματι μία ὑπέρετρια τοῦ διαχειριστοῦ τῆς Ἀλάμβρας, ἢ ὅποια ἐσυνεῖθεζε νὰ κάμνῃ τὴν ἀστείότητα ἐκείνην εἰς τοὺς ξένους.

Εἰσήλθονεν εἰς τὸν πύργον, καλούμενον πύργον τῶν *Comares*, ἢ κοινῶς τῶν Πρέσβειων.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου σχηματίζει δύο αἰθούσας ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη καλεῖται αἰθούσα *della Barca* (τῆς λέμβου), κατὰ τινὰς μὲν διότι ἔχει τὸ σχῆμα λέμβου, κατ' ἄλλους δὲ διότι ἐκκλιετο ὑπὸ τῶν ἀράβων αἰθούσα *della Baraka* (τῆς Ἐυλογίας), ἧτις λέξις μετεβλήθη κατόπιν ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς *Barca*.

Ἡ αἰθούσα αὕτη νομίζεις ὅτι δὲν εἶναι ἀνθρώπινον ἔργον. Εἶνε ὁλόκληρος μία θαυμασιὰ πλοκὴ κεντημάτων ἐν εἶδει στεφάνων, ρόδων, κλάδων, φύλλων, ἅτινα καλύπτουσι θόλον, τόξα, τοίχους καθ' ὅλα τὰ μέρη καὶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, πυκνά, περιπεπλεγμένα, δικτυωτά, κείμενα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, καὶ ὅμως θαυμασίως διακρινόμενα ἀπ' ἀλλήλων, καὶ δικταθεμένα οὕτως ὅστε παρίστανται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας ὅλα ὁμοῦ συγχρόνως, καὶ παρέχουν ὄψιν μεγαλείου ὅπερ θαυμάσιον καὶ χάριτος ἧτις μαγεύει.

Ἐπλησίασα εἰς τινὰ τοίχον, ἠτένισα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον ἐνός ἀρχουργήματος καὶ ἐδοκίμασα νὰ περπαλοῦθῃσω τὰς στροφὰς καὶ τὰς περιστροφὰς πρὸς τὰ ἄνω τοῦ τοίχου. Εἶνε ἀδύνατον. Τὸ βλέμμα χανεται, ὁ νοῦς σκοτιζέται νομίζεις δὲ ὅτι ὅλα τὰ ἀρχουργήματα ἀπὸ τοῦ δαπέδου μέχρι τοῦ θόλου σαλεύονται καὶ συγχέονται διὰ νὰ σὲ κάμουν νὰ χάσῃς τὸ νῆμα τοῦ ἀδιεξόδου δικτύου των. Εἰμπορεῖτε νὰ καταβάλετε ὅση θέλετε προσπάθειαν, νὰ μὴ παρατηρήσετε περίξ, νὰ προσηλώσετε ὅλην σας τὴν προσοχὴν ἐπὶ μέρους τινὸς μόνον τοῦ τοίχου, νὰ θέσετε τὸ πρόσωπόν σας καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ νῆμα διὰ τοῦ δακτύλου : εἰς μάτην· μετὰ μίαν στιγμὴν τὰ κεντήματα συγχέονται, πέπλος ἐκτείνεται μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ τοίχου καὶ ἡ χεῖρ σας πίπτει.

Ὁ τοίχος φαίνεται ὑφασμένος ὡς ἐρέα· ρυτιδωμένος ὡς σγουρὸν ὕφασμα, τρυπημένος ὡς τρίχαπτον, πλεγμένος ὡς δικτυον.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν παρατηρήσετε ἐκ τοῦ πλησίον, ἀδύνατον νὰ ἐννοήσετε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο. Θὰ ἦτο ὡς νὰ ἠθέλατε νὰ μετρήσετε τοὺς μύρμηκας μυρμηκιάς τινός. Πρέπει νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν δι' ἐνός ἀορίστου βλέμματος ἐπισκόπησιν τῶν τοίχων, ἔπειτα νὰ ἀναπαυθῆτε, καὶ νὰ παρατηρήσετε ἐκ νέου, καὶ ἀναπαυόμενοι νὰ σκέπτεσθε ἄλλο τι καὶ νὰ συνδιαλέγεσθε.

Ἀφοῦ ἐκύτταξα ὀλίγον γύρω μου μὲ ὕψος ἀνθρώπου καταληφθέντος μᾶλλον ὑπὸ σκοτοδίνης παρά ὑπὸ θαυμασμοῦ, ἐστράφην πρὸς τὸν Γογγύραν ἵνα ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἠθελον νὰ τῷ εἶπω :

— Ἄς ἔμβωμεν εἰς τὸ ἄλλο παληόσπιτο, μοῦ ἀπεκρίθη μειδιῶν, καὶ μεῶθησεν πρὸς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν Πρέσβειων, ἧτις κατέχει ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ πύργου, διότι πραγματικὴ ἢ αἴθουσα τῆς λέμβου ἀνήκει εἰς μικρὸν τι κτίριον ὅπερ, καίπερ ἠνωμένον μὲ τὸν πύργον, δὲν ἀποτελεῖ μέρος τούτου.

Ἡ αἴθουσα εἶνε σχήματος τετραγωνικοῦ, εὐρύχωρος καὶ φωτίζεται ὑπὸ ἐννέα μεγάλων τοξοειδῶν παραθύρων, ἐν εἶδει θυρῶν, ἅτινα φαίνονται ὡς τόσοι πικστοί, τόσον εἶνε τὸ πάχος τῶν τοίχων, καὶ ἕκαστον ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε διαρηγμένον ἐν τῷ μέσῳ καὶ πρὸς τὰ ἔξω, διὰ μαρμαρίνου στυλίσκου ὑποστηρίζοντος δύο κομψὰ τοξάρια, φέροντα ἐπὶ τοῦ θόλου αὐτῶν δύο μικρὰ τοξοειδῆ παράθυρα.

Οἱ τοῖχοι καλύπτονται ὑπὸ μωσαϊκῶν καὶ ἀρχαϊκῶν ἀπειρογράφως λεπτῶν καὶ πολυσχημόνων, καὶ ὑπὸ ἀναριθμητῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες ἐκτείνονται ὀκτὴν μεγάλων ταινιῶν κεντημένων ἀνωθεν τῶν θόλων τῶν παραθύρων, ἐπάνω εἰς τὰς γωνίας, καὶ περίξ τῶν σηκῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτοπθετοῦντο τὰ ἀνθοδοχεῖα, πλήρη ἀνθῶν καὶ ἀρωματικῶν ὕδατων.

Ἡ ὄροφή, ἧτις ἀνέρχεται εἰς μέγα ὕψος, σύγκειται ἐκ τεμαχίων ξύλου τῆς κέδρου, λευκῶν, χρυσομένων καὶ κυανῶν, συνηρμοσθημένων ἐν σχήματι κύκλων, ἀστέρων καὶ στεφάνων, καὶ σχηματίζει πληθὺν μικρῶν θόλων καὶ τοξοειδῶν θυριδῶν, διὰ τῶν ὁποίων κατέρχεται γλυκύτατον φῶς ἀπὸ δὲ τῆς κορωνίδος, ἧτις ἐνώνει τὴν ὄροφὴν μὲ τοὺς τοίχους, κρέμανται τεμάχια γύψου λελαξευμένα ἐν εἶδει σταλακτητῶν καὶ ἀνθοδεσμῶν.

Ὁ θρόνος ἐκεῖτο εἰς τὸ μεσαῖον παράθυρον τῆς ἀπέναντι τῆς εἰσόδου πλευρᾶς. Ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς πλευρᾶς ταύτης ἀπολαμβάνει τις τὴν ὥραϊαν θέαν τῆς κοιλάδος τοῦ Δάρρου, βαθείας καὶ σιγηλῆς, ὡσανεὶ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἤσθάνετο τὴν γοητείαν τοῦ μεγαλείου τῆς Ἀλάμβρας. Ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν φαίνονται τὰ τεῖχη τοῦ περιζώματος καὶ οἱ πύργοι τοῦ φρουρίου, ἀπὸ τὸ μέρος δὲ τῆς εἰσόδου, μακρὰν, τὰ ἐλαφρὰ τόξα τῆς αὐλῆς τῶν μύρτων καὶ τὰ ὕδατα τῆς δεξιμένης, τὰ ὅποια ἀντανακλῶσι τὸ κυανῶν τοῦ οὐρανοῦ.

— Λοιπὸν : μὲ ἠρώτησεν ὁ Γογγύρας, ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ὀνειρεύεσθε τὴν Ἀλάμβραν ἐπὶ τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε νύκτας :

— Εἶνε παράδοξον, τῷ ἀπήντησα, αὐτὸ τὸ ὅποιον σκέπτομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἡ αὐλὴ ἐκεῖνη ἄπως φαίνεται ἀπ' ἐδῶ, αὐτὴ ἢ αἴθουσα, αὐτὰ τὰ παράθυρα, αὐτὰ τὰ χρώματα, πᾶν ὅ,τι μὲ περιστοιχίζει, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε νέον. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀνταποκρίνεται πρὸς μίαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὸν νοῦν μου, δὲν εἰξεύρω ἀπὸ πότε, δὲν εἰξεύρω πῶς, συγκεκριμένην ἐν τῷ μέσῳ πληθῆος ἄλλων, ἴσως παρχαθῆσαν ἐν ὀνείρῳ τινί, τις εἶδεν ! Ὅταν ἤμην δεκαεξέ ἐτῶν, καὶ ἤμην ἐρωτευμένος, καὶ ἐκύτταζόμεθα ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγὼ καὶ ἡ κόρη ἐκεῖνη, μόναι ἐντὸς κήπου τινός, ὑπὸ τὴν σκιάν ἀναδεδροάδος τινός, καὶ ἐξέφευγε τῶν χειλέων μας χρυσόσπυρος τις κρυγῆ, ἧτις μᾶς ἀνεκάτνε τὸ αἶμα, ὡς νὰ εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ στόμα τρίτου τινός προσώπου, ἀνακαλύψαντος τὸ μυστικόν μας, τότε ἐγὼ συχνὰ εἶχον ἐπιθυμήσει νὰ ἤμην βασιλεὺς καὶ νὰ ἔχω ἐν παλατίῳ ἄλλὰ εἰδούσα μορφήν εἰς τὸν πόθον μου ἐκεῖνον ἢ φαντασίαν μου, ποτὲ δὲν ἐσταματοῦσεν εἰς

τὰ μεγάλα χρυσαῖα παλάτια τῶν τόπων μας καὶ ἐπέτα εἰς τοὺς ξένους καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν κορυφὴν ἐνός ὑψηλοτάτου βουνοῦ, ἔκτιζεν ἐν παλάτιον κατ' ἀρέσκειαν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὰ πάντα ἦσαν μικροῦταικα καὶ κομψὰ καὶ τὸ ὅποιον ἐφωτίζετο διὰ μυστηριώδους φωτός : καὶ ἐφαίνοντο μακρὰ σειρὰ αἰθουσῶν, στολισμένων διὰ χιλίων ἰδιοτρόπων καὶ λεπτῶν κοσμημάτων, μὲ παράθυρα, εἰς τὰ ὅποια μόνον ἡμεῖς οἱ δύο θὰ εἰμποροῦσαμεν νὰ προβάλωμεν, καὶ μὲ μικροὺς στύλους, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἡ κόρη ἐκεῖνη μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ κορφή, τὸ πρόσωπόν της, διὰ νὰ μὴ κάμῃ ἐρωτικὴν τινα ἀστείότητα, ὅταν θὰ ἤκουε πλησιάζοντα ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθουσαν τὰ βήματά μου, ἢ ἀντηχοῦσαν τὴν φωνήν μου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κελαρούσματος τῶν κρηνῶν τοῦ κήπου. Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, κτιζῶν ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὸ παλάτιον ἐκεῖνο, ἔκτιζον τὴν Ἀλάμβραν. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐφανταζόμεθα κατὰ τι ὁμοιάζον μὲ τὰς αἰθούσας ταύτας, μὲ τὰ παράθυρα αὐτὰ, μὲ τὴν αὐλὴν ἐκεῖνην ὅπου φαίνεται ἀπ' ἐδῶ τόσον μάλιστα ὅμοιον, ὥστε ὅσον παρατηρῶ, τόσον καλλίτερα ἐνθυμούμαι, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀναγνωρίζω τὸν τόπον καὶ ὅχι ὅτι τὸν βλέπω πρῶτην ἡδὴ φοράν. Ὅταν εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος ὀνειρεύεται πάντοτε ὀλίγαν Ἀλάμβραν, καὶ ἐὰν ἦτο δυνατόν τὰ ὄνειρα ἐκεῖνα νὰ παρασταθῶσι μὲ γραμμὰς καὶ χρώματα, θὰ εἶχον εἰκόνας, αἵτινες θὰ κατέπληττον μὲ τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν πᾶν ὅ,τι βλέπομεν ἐδῶ. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὐτὴ δὲν ἐκφράζει τὴν ἰσχύν, τὴν δόξαν, τὸ μεγαλεῖον ἐκφράζει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἠδυσπάθειαν τὸν ἔρωτα μὲ τὰ μυστήριά του, μὲ τὰς ἰδιοτροπίας του, μὲ τοὺς ἀναθρασμούς του, μὲ τὰς πρὸς τὸν Θεὸν ἐγνωμονὰς καὶ ἐνθέρμους δεήσεις του τὴν ἠδυσπάθειαν μὲ τὰς μελαγχολίας καὶ τὰς σιωπὰς της. Ὑπάρχει λοιπὸν μυσθίος τις δεσμὸς, ἀρμονία τις μεταξὺ τοῦ κάλλους τῆς Ἀλάμβρας ταύτης καὶ τῆς ψυχῆς ἐκεῖνων, αἵτινες ἠγαπήσαν ἐν ἡλικίᾳ δεκαεξέ ἐτῶν, ὅτε οἱ πόθοι εἶνε ὄνειρα καὶ ὄπτασιαι. Καὶ ἐκ τούτου προέρχεται ἡ ἀπερίγραπτος γοητεία, τὴν ὁποίαν ἐξασκῶ τὸ κάλλος αὐτό : καὶ διὰ τοῦτο ἢ Ἀλάμβρα, ἢν καὶ τόσον ἔρημος καὶ ἀκρωτηριασμένη, εἶνε ἀκόμη τὸ μαγευτικώτερον παλάτιον τοῦ κόσμου, καὶ οἱ ξένοι, βλέποντες αὐτὸ διὰ τελευταίαν φοράν, χύνουσι ἐν δάκρυ. Τοῦτο δὲ διότι ἀποχαιρετίζοντες τὴν Ἀλάμβραν, δίδομεν τὸ ὕστατον χαῖρε εἰς τὰ ὠραιότερα νεανικὰ ὄνειρά μας, τὰ ὅποια ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν της ἀνέζησαν διὰ τελευταίαν φοράν ! ἀποχαιρετίζομεν τὰ ἀπειρώς ἀγαπητὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια διέκοψαν τὴν λήθην πολλῶν ἐτῶν διὰ νὰ ἐμφανισθῶσι διὰ τελευταίαν φοράν μεταξὺ τῶν στυλίσκων τῶν παραθύρων τούτων ! ἀποχαιρετίζομεν ὅλα τὰ φαντάσματα τῆς νεότητος ! ἀποχαιρετίζομεν τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ξαναγεννᾶται πλέον !

— Εἶνε ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ φίλος μου, ἀλλὰ τί θὰ εἶπητε ἐὰν ἴδητε τὴν αὐλὴν τῶν Λεόντων ! Ἐλάτε ! ἄς τρέξωμεν ! Ἐξήλθομεν τοῦ πύργου μὲ βῆμα ταχὺ, διεσχίσσαμεν τὴν αὐλὴν τῶν Μύρτων, καὶ ἐφθάσαμεν πρὸ τινος θυρᾶς, κειμένης κατέναντι τῆς εἰσόδου.

— Σταθῆτε ! μοῦ ἐφώναζεν ὁ Γογγύρας.

Ἐσταθην.

— Μοῦ κάμνετε μίαν χάριν :

— Ἐκκτόν.

— Μίαν μόνην. Κλείσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας καὶ μὴ τοὺς ἀνοίξετε εἰμὴ ὅταν θὰ σὰς εἰπῶ ἐγώ.

— Τοὺς ἔκλεισα.

— Μὰ προσέξτετε καλῶς, ἐὰν τοὺς ἀνοίξετε, θὰ μὲ δυσχερῶσθήσθε !

— Μὴ ἀμφιβάλlete !

Ὁ Γογγύρας μὲ ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ μὲ ὠλήγησε πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἐτρεμον ὡς φύλλον.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

— Λοιπόν δὲν ἔχω οὔτε τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἀποθάνω ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Λέων, τὸν ὁποῖον ἡ δυστυχία, ἡ ἀπελπισία, ἡ πείνη καὶ ἡ προηγουμένη τῆς αὐτοκτονίας συγκίνησις εἶχον ῥίψη εἰς ἀληθῆ κατὰπτωσιν, καὶ ὁ ὁποῖος, μόλις συνελθὼν εἰς ἐκυτόν, ἔτεινε τὸ πιστόλιον πρὸς τὸν ξενοδόχον του.

— Ἐπὶ τέλους σὰς εἶμαι χρεώστης, σὰς ἀνήκω, καλεστέ με ὅ,τι θέλετε.

— Εἶσθε λοιπόν πολὺ δυστυχῆς ;

— ὦ ! ναί, εἶμαι.

— Δὲν γνωρίζετε καμμίαν ἐργασίαν ;

— Γνωρίζω τὰ πάντα.

— Τὰ πάντα ;

— Ναί, τὰ πάντα. Γνωρίζω τὴν Ἀρχαϊκὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν, γνωρίζω τὸν τρόπον νὰ κατασκευάζω σάπωνα οικονομικόν. Καὶ ὅμως ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

— Καθόλου παραδόξον, δὲν εἶσθε ὁ πρῶτος.

— Ἡθέλησα νὰ δώσω μαθήματα μοὶ προσέφερον χίλια διακόσια φράγκα τὸ ἔτος. Χίλια διακόσια φράγκα διὰ νὰ γάω ὄλας μου τὰς ἡμέρας μεταξύ ἡλιθίων καὶ ἀνηλικίων παιδίων.

— Ἐπειτα ;

— Μετέφρασα Ἀρχαϊκὰ ἔργα μεγαλοπρεπῆ, ὅλας ἀγνωστα εἰς Εὐρώπην, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ μεταβάλωσι τὴν φιλολογίαν τοῦ Βορρᾶ.

— Λοιπόν ;

— Ὁ ἐκδότης μοῦ ἐζήτησε δύο χιλιάδες φράγκα, διὰ νὰ τὰ ἐκτυπώσῃ.

— Ἐπρεπε νὰ ἐπιχειρήσετε τίποτε ἄλλο !

— Τὸ ἔκαμα. Ἐζήτησα ἐργασίαν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν, ἀντιγραφὴν εἰκόνων...

— Βέβαια θὰ ἐπιτύχατε εὐκόλως. Λέγουν, ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν αἱ κυβερνήσεις ἐνθαρρύνουν πολὺ τὰς ἐπιστήμας.

— Μοὶ προσέφερον ὀκτακόσια φράγκα δι' ἐργασίαν ἐνὸς ἔτους.

— Ἄ ! αὐτὸ εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν. Ἐξῆκολούθησατε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, θέτων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχυίων καὶ δεικνύων μέγα ἐνδιαφέρον δι' ὅ,τι ἤκουεν.

— Ἄ ! αὐτὸ σὰς διασκεδάζει πολὺ ;

— Πάρα πολὺ.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἐκάθησε σκεφθεὶς ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ καθῆται παρὰ νὰ ἴσταται ὄρθιος.

— Ἀπετάθην πρὸς τὴν σύνταξιν μιᾶς ἐφημερίδος, ἐπανελάθεν ὁ Λέων, ὅπως μεταφράζω εἰδήσεις καὶ συντάττω ἄρθρα ἐπιστημονικὰ. Πρὶν παρέλθῃ εἰς μῆν, εἶχον κερδίσει ὀγδοήκοντα φράγκα, ὅτε μὲ διέταξαν νὰ παύσω. ἐπειδὴ οἱ συνδρομηταὶ παρεπονέθησαν, ὅτι ἦσαν ἀνυπόφορα.

— Ἄ ! ναί. Τὰ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εἶνε ἀνυπόφορα, εἶπεν ὁ ξενοδόχος μετὰ βλακώδους μειδιάματος.

— Τότε συνήθρῃσα ὅ,τι εἶχον καὶ ἦλθον εἰς Ἀγγλίαν.

— Ἐκάματε καλά.

— Ἐπειδὴ ὁμιλῶ καλῶς τὴν Ἀγγλικὴν ἐσχόπευα νὰ δώσω μαθήματα Γαλλικῆς εἰς εὐγενεῖς νέους, ἀλλ' ἔκαμα τὴν

ἀνοσίαν νὰ προφέρω τὴν λέξιν «ὕποκαμισον» εἰς μίαν λαϊκὴν, ἡ ὁποία ἦτο μητέρα ἐνὸς συμπατριώτου σας, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ ἀπέβηλιν.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Ἐπειτα, δὲν ἔκαμα τίποτε. Ἐμείνα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας καὶ σὰς ὀφείλω τεσσαράκοντα σελλίνα.

— Ἐπρεπε νὰ μείνετε εὐχαριστημένος εἰς τὴν πρώτην θέσιν, τὴν ὁποίαν ἠύρετε, εἰς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐκερδίζατε τὰ χίλια διακόσια φράγκα.

— Νὰ μείνω εὐχαριστημένος ; Ἐπροτίμων νὰ ἀποθάνω.

— Ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅ,τι ἔχω, εἶπε μεθ' ὑπερηφανεῖς ὁ ξενοδόχος, ἂν καὶ εἶμαι τῶρα εἰκοσιν ἔτη μάγειρος.

— Θὰ ἤμην ἴσως εὐχαριστημένος, ἂν δὲν ἠγάπων.

— Ἀγαπάτε ;

— Ναί. Καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν χεῖρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπων, ἔπρεπε νὰ κερδίσω πενήντα χιλιάδες φράγκα εἰς ἓν ἔτος.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα εἰς ἓν ἔτος, ὅταν ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμη χιλίας λίρας στερλίνας, τὸ ἤμισυ ὁδηλοῦ ἄφ' ὅ,τι ζητεῖτε, καὶ εἰς εἰκοσιν ἔτη, εἶσθε τρελλός, φίλε μου.

— Καὶ μετὰ ἐξ ἑβδομάδας τὸ ἔτος τελειώνει. Ἴδου διατὶ ἐπροτίμων νὰ ἀποθάνω σήμερον παρὰ νὰ περιμένω μετὰ ἐξ ἑβδομάδας.

Ὁ ξενοδόχος ἐφάνη βαθείως σκεπτόμενος.

— Μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα, ἐκράυγασεν αἴφνης.

— Εἰς σὰς ἰδέα ;

— Εἰς ἐμέ. Θέλετε πενήντα χιλιάδες φράγκα ;

— Ναί.

— Ἐὰν σὰς εὕρω ἐξήντα χιλιάδες, θὰ μοῦ δώσετε τὰς δέκα ;

Ὁ Λέων τὸν παρετήρει μετ' ἀπορίας.

— Ὅμιλῶ σπουδαίως.

— Ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εὕρητε ἐξήντα χιλιάδες φράγκα ;

— Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ σήμερον.

Ὁ Λέων ἐγερθεὶς ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ξενοδόχου, ὅστις, ἀπωθὼν διὰ τῆς χειρὸς αὐτὸν ἐξήκολούθησεν,

— Ἐχετε καλὸ στομάχι ;

— Ἐξάριετον. Ἀλλὰ διατὶ ἡ ἐρώτησις αὐτή ;

— Ἐκάματε καταχρήσεις ;

— Οὐδέποτε.

— Θὰ νυμφευθῆτε ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπάτε.

— Πῶς ;

— Ἐχετε θάρρος, αὐτὸ μόνον χρειάζεται. Ἐνδύθητε.

— Δὲν ἔχω ἄλλα ἐνδύματα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπετε.

— Θὰ σὰς δανείσω μίαν ἐνδυμασίαν καὶ θὰ σὰς στείλω κουρέα, διὰ νὰ σὰς ζυρίσῃ. Θὰ ὑπάγωμεν μαζὺ εἰς ἓνα λόρδον, εἰς ἓνα πατρίκιον τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ δώσῃ ἐξήντα χιλιάδες φράγκα...

— Ὁ ὁποῖος θὰ σὰς κάμῃ νὰ τὰς κερδίσετε, ἐὰν ἔχετε καλὸ στομάχι.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐννοήσετε. Ἐχετε καλὸ στομάχι ;

— Ναί, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Σὰς ἀρέσουν τὰ περιστέρια ;

